

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 23.12.2003

KOM(2003) 828 endelig

2003/0324 (CNS)

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

**om oprettelse af EF-Patentretten
og om appel til Retten i Første Instans**

(forelagt af Kommissionen)

INDHOLDSFORTEGNELSE

BEGRUNDELSE	5
1. Baggrund	5
2. EF-patenter	5
3. Domstolsordning for EF-patenter	6
4. EF-Patentretten	6
5. Appel til Retten i Første Instans	9
6. Overgangsperiode	10
7. Behov for EU-foranstaltninger	10
8. De foreslåede bestemmelser	10
Forslag til RÅDETS AFGØRELSE om oprettelse af EF-Patentretten og om appel til Retten i Første Instans	36
Kapitel I – EF-Patentretten	38
Artikel 1 – Oprettelse	
Artikel 2 – Anvendelse af traktatens bestemmelser	
Artikel 3 – Statutbestemmelser om særlige retsinstanser	
Artikel 4 – Bilag til protokollen om statuten for Domstolen	
Kapitel II – Appel til Retten i Første Instans	45
Artikel 5 – Antal dommere ved Retten i Første Instans	
Artikel 6 – Appelsager angående EF-patenter	
Kapitel III – Afsluttende bestemmelser	46
Artikel 7 – Overgangsbestemmelser	
Artikel 8 – Ikrafttræden	
FINANSIERINGSOVERSIGT TIL FORSLAGET	47
Titel: Forslag til Rådets afgørelse om oprettelse af EF-Patentretten og om appel til Retten i Første Instans	47
1. BUDGETPOST (NUMMER OG BETEGNELSE)	47
2. SAMLEDE TAL	47

2.1.	Samlet rammebevilling (del B): mio. EUR som forpligtelsesbevilling	50
2.2.	Gennemførelsesperiode:.....	50
2.3.	Samlet flerårigt skøn over udgifterne:.....	50
2.4.	Forenelighed med den finansielle programmering og de finansielle overslag	51
2.5.	Virkninger for budgettets indtægtsside:	51
3.	BUDGETSPECIFIKATIONER.....	51
4.	RETSGRUNDLAG.....	51
5.	BESKRIVELSE OG BEGRUNDELSE	52
5.1.	Behov for EU-foranstaltninger.....	52
5.1.1.	Mål	52
5.1.2.	Dispositioner, der er truffet på grundlag af forhåndsevalueringen	52
5.2.	Indsatsområder og nærmere bestemmelser for støtten.....	53
5.3.	Gennemførelsesmetoder.....	53
6.	FINANSIELLE VIRKNINGER	53
6.1.	Samlede finansielle virkninger for budgettets del B - (hele programperioden).....	53
6.2.	Beregning af omkostningerne pr. foranstaltning i budgettets del B (hele programperioden).....	53
7.	VIRKNINGER FOR PERSONALERESSOURCER OG ADMINISTRATIONSUDGIFTER	53
7.1	Året, inden domstolsordningen for EF-patenter optager sin virksomhed (2009)	53
7.1.1.	Personalemæssige virkninger.....	53
7.1.2.	Samlede finansielle virkninger af personaleforbruget	53
7.1.3.	Andre administrative udgifter som følge af foranstaltningen	54
7.2.	Domstolsordningen for EF-patenter - de første to driftsår (2010-2011).....	54
7.2.1.	Personalemæssige virkninger.....	55
7.2.2.	Samlede finansielle virkninger af personaleforbruget	56
7.2.2.1.	Samlede finansielle virkninger af personaleforbruget i 2010	56
7.2.2.2.	Samlede finansielle virkninger af personaleforbruget i 2011	56
7.2.3.	Andre administrative udgifter som følge af foranstaltningen	57
7.2.3.1.	Andre administrative udgifter som følge af foranstaltningen i 2010	57
7.2.3.2.	Andre administrative udgifter som følge af foranstaltningen i 2011	57
7.3.	Domstolsordningen for EF-patenter - det tredje og fjerde driftsår (2012-2013)	58

7.3.1.	Personalemæssige virkninger	58
7.3.2.	Samlede finansielle virkninger af personaleforbruget	59
7.3.2.1.	Samlede finansielle virkninger af personaleforbruget i 2012	59
7.3.2.2.	Samlede finansielle virkninger af personaleforbruget i 2013	59
7.3.3.	Andre administrative udgifter som følge af foranstaltningen i 2012 2013	60
7.4.	Den indledende fases ophør (2014).....	60
7.4.1.	Personalemæssige virkninger	61
7.4.2.	Samlede finansielle virkninger af personaleforbruget	62
7.4.3.	Andre administrative udgifter som følge af foranstaltningen	62
8.	RESULTATOPFØLGNING OG EVALUERING	63
8.1.	Resultatopfølgningssystem	63
8.2.	Hvordan og hvor ofte skal der evalueres?	63
9.	FORHOLDSREGLER MOD SVIG	63
KONSEKVENSANALYSE - FORSLAGETS KONSEKVENSER FOR VIRKSOM-		
HEDERNE, HERUNDER ISÆR SMÅ OG MELLESTORE VIRKSOMHEDER (SMV'er)		
.....		64
Forslagets titel		64
Dokumentets referencenummer		64
Forslaget		64
Konsekvenser for virksomhederne		64
Høring af de berørte kredse		66

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND

Patentbeskyttelsen i EU har længe været baseret på to systemer, men ingen af disse er hjemlet i en fællesskabsretsakt: Nationale patenter meddeles af de nationale patentmyndigheder i henhold til den pågældende medlemsstats lovgivning. Beskyttelsens virkning er begrænset til denne medlemsstats eget område. Ved eventuelle tvister skal patentrettighederne håndhæves ved de kompetente nationale retter. Europæiske patenter meddeles af Den Europæiske Patentmyndighed, der er oprettet ved konventionen om meddelelse af europæiske patenter (den europæiske patentkonvention) af 5. oktober 1973. Den europæiske patentkonvention fastlægger den materielle patentret og indfører én enkelt procedure til meddelelse af patenter. Et europæisk patent giver, så snart det er meddelt, beskyttelse i de kontraherende stater, rettighedshaveren har designeret. Den harmoniserede patentret, der er fastlagt i den europæiske patentkonvention, omhandler i alt væsentligt kun tiden, indtil der er meddelt europæisk patent. Patentets virkninger bestemmes efter den respektive nationale patentret i hver af de designerede kontraherende stater. Ved eventuelle tvister skal sagen ligeledes behandles ved de kompetente nationale retter. Denne situation, hvor patentrettighederne alene meddeles i eller med virkning for bestemte EU-medlemsstater, og hvor rettighedshaveren kan blive nødt til at anlægge sag om de samme patentspørgsmål i flere medlemsstater, muligvis endog med forskelligt udfald, er længe blevet kritiseret for at være uhensigtsmæssig og uegnet for en europæisk industri, der opererer i det indre marked. Medlemsstaterne har allerede tidligere udfoldet store bestræbelser for at rette op på denne situation på EU-plan. EF-patentkonventionen, som tog sigte på at indføre et EF-enhedspatent, blev undertegnet i Luxembourg den 15. december 1975 og efterfulgtes den 15. december 1989 af en aftale om EF-patenter og bl.a. en protokol om bilæggelse af retstvister vedrørende krænkelse af EF-patenter og vedrørende disses gyldighed. Disse aftaler er dog aldrig trådt i kraft.

2. EF-PATENTER

Det Europæiske Råd i Lissabon i marts 2000 lancerede et generelt program for at øge EU-økonomiens konkurrenceevne og tog i denne forbindelse på ny sagen op. Som konkret forbedringstiltag opfordrede Rådet til at indføre et EF-patentsystem for at rette op på de nuværende mangler ved den retlige beskyttelse af opfindelser. Formålet var at tilskynde til at investere i FoU og bidrage til den samlede økonomis konkurrenceevne. Efter Det Europæiske Råd i Lissabon fremsatte Kommissionen den 1. august 2000 et forslag til Rådets forordning om EF-patenter [KOM(2000) 412 endelig], som indeholder de relevante bestemmelser om EF-patenter, bl.a. bestemmelser om indførelse af et EF-enhedspatent og de rettigheder, der er knyttet til patentet, mulighederne for at håndhæve disse rettigheder, ugyldighedsgrunde og ordningerne for forvaltning af meddelte EF-patenter, f.eks. den årlige fornyelse. Ifølge forslaget meddeles EF-patenter af Den Europæiske Patentmyndighed. Med henblik herpå skal Fællesskabet tiltræde den europæiske patentkonvention og give Den Europæiske Patentmyndighed beføjelse til at meddele EF-patenter. Den Europæiske Patentmyndighed kan således meddele europæiske patenter og EF-patenter efter de samme regler, der er fastlagt i den europæiske patentkonvention. Det garanterer ensartethed og retssikkerhed inden for patentretten i

Europa. Samtidig vil Den Europæiske Patentmyndigheds store sagkundskab som behandlende patentmyndighed komme EF-patenter til gode.

3. DOMSTOLSORDNING FOR EF-PATENTER

Oprettelsen af en domstolsordning for EF-patenter er en afgørende bestanddel i EF-patentsystemet. EF-patenter med virkning for alle medlemsstaternes område vil ikke kun være reguleret ved de ensartede fællesskabsretlige bestemmelser, der er fastlagt i Rådets forordning om EF-patenter. Senest i 2010 vil de efter en overgangsperiode, hvor de nationale retter fortsat har kompetence på dette sagsområde, også kunne håndhæves ved en EF-retsinstans, hvis afgørelser har virkning for hele Fællesskabet.

Hjemlen til oprettelse af en domstolsordning for EF-patenter blev indsat i EF-traktaten ved artikel 2, nr. 26 ff., i Nice-traktaten om ændring af traktaten om Den Europæiske Union, traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber og visse tilknyttede akter, som trådte i kraft den 1. februar 2003, hvorved artikel 229 A og artikel 225 A blev indsat i EF-traktaten. Det foreslås, at domstolsordningen for EF-patenter oprettes ved to rådsafgørelser vedtaget på grundlag af nævnte artikler.

For at Domstolen kan varetage domstolsbeføjelser i forbindelse med EF-patenter, skal den tillægges den fornødne kompetence. I henhold til EF-traktatens artikel 229 A kan Rådet vedtage bestemmelser med henblik på at tillægge Domstolen kompetence i et omfang, der fastsættes af Rådet, til at afgøre tvister vedrørende anvendelsen af retsakter vedtaget på grundlag af EF-traktaten, hvorved der indføres fællesskabsretlige industrielle ejendomsrettigheder. Med henblik herpå har Kommissionen forelagt Rådet et separat forslag til rådsafgørelse om en sådan tildeling af kompetence med hensyn til EF-patenter. Domstolen bør have kompetence til at afgøre tvister om krænkelse af EF-patenter og supplerende EF-beskyttelsescertifikater eller om disses gyldighed, tvister om udnyttelse af opfindelsen efter offentliggørelsen af EF-patentansøgningen, tvister om en ret på grundlag af tidligere udnyttelse af opfindelsen, foreløbige og bevissikrende forholdsregler inden for det tildelte sagsområde, erstatning eller godtgørelse i de nævnte situationer og ikendelse af tvangsbøder i tilfælde af manglende opfyldelse af en afgørelse eller kendelse, der består i en forpligtelse til at handle eller undlade at handle.

Kommissionens nærværende forslag til Rådets afgørelse i henhold til EF-traktatens artikel 225 A og 245 tager sigte på at oprette en særlig retsinstans, benævnt "EF-Patentretten", der knyttes til Domstolen, og som har kompetence til som første instans at afgøre tvister om EF-patenter. Afgørelsen indeholder desuden de bestemmelser, der er nødvendige for, at Retten i Første Instans kan varetage sin nye funktion som appelinstans i henhold til EF-traktatens artikel 225, stk. 2, vedrørende afgørelser truffet af EF-Patentretten.

4. EF-PATENTRETEN

I henhold til EF-traktatens artikel 225 A kan der oprettes særlige retsinstanser, der i første instans skal træffe afgørelse i visse arter af sager inden for særlige områder. Det foreslås, at EF-Patentretten oprettes som en særlig retsinstans som defineret i EF-traktatens artikel 225 A. Den vil få kompetence til som første instans at afgøre

retstvister om EF-patenter, for hvilke Domstolen tillægges kompetence ved Rådets afgørelse i henhold til EF-traktatens artikel 229 A.

EF-traktaten indeholder allerede en række bestemmelser vedrørende særlige retsinstanser. Særlige retsinstanser knyttes i henhold til EF-traktatens artikel 220, stk. 2, til Retten i Første Instans. EF-traktatens artikel 225 A, stk. 4, fastlægger, hvilke kvalifikationer særlige retsinstansers dommere skal have, og hvordan de udnævnes. Til dommere vælges personer, hvis uafhængighed er uomtvistelig, og som har de nødvendige kvalifikationer til at varetage retslige funktioner. Til forskel fra dommere ved Domstolen og Retten i Første Instans, som udnævnes af medlemsstaternes regeringer efter fælles overenskomst, udnævnes særlige retsinstansers dommere af Rådet med enstemmighed. I henhold til EF-traktatens artikel 225 A, stk. 5, fastsætter de særlige retsinstanser med Domstolens tiltrædelse selv deres procesreglement, som skal godkendes af Rådet med kvalificeret flertal. EF-traktatens bestemmelser om Domstolen og bestemmelserne i Domstolens statut finder i henhold til EF-traktatens artikel 225 A, stk. 6, også anvendelse på de særlige retsinstanser, medmindre andet er fastsat i afgørelsen om oprettelse af den særlige retsinstans. EF-Patentrettens afgørelser vil i henhold til EF-traktatens artikel 225, stk. 2, og artikel 225 A, stk. 3, kunne appelleres til Retten i Første Instans. Det er dog kun retsspørgsmål, der kan appelleres, medmindre andet er fastsat i afgørelsen om oprettelse af den særlige retsinstans.

For så vidt angår EF-Patentrettens opbygning, tager forslaget sigte på at oprette en central og specialiseret EF-retsinstans, der bedst garanterer retssikkerhed vedrørende EF-enhedspatentet. EF-patentet, som har virkning for alle EU-medlemsstaternes område, bør ikke kun meddeles efter ensartede regler, der er fastlagt i den europæiske patentkonvention, og efter meddelelsen reguleres ved de ensartede fællesskabsretlige bestemmelser, der er fastlagt i Rådets forordning om EF-patenter. Det bør også effektivt kunne håndhæves ved en EF-retsinstans, som træffer afgørelser af høj kvalitet som led i en hurtig og ensartet procedure med ringe omkostninger. EF-Patentretten, hvis dommere har forskellig juridisk baggrund i Fællesskabet, vil fra det tidspunkt, hvor den oprettes, fastlægge en fælles retspraksis på området og garantere retssikkerhed i hele Fællesskabet. Disse argumenter for en fuldstændig centraliseret EF-retsinstans er efter lange og indgående drøftelser blevet godkendt enstemmigt af Rådet, som det fremgår af den fælles politiske linje af 3. marts 2003. Dommerne ved EF-Patentretten som specialiseret EF-retsinstans bør have tilstrækkelig erfaring på patentområdet. Dette er udtrykkeligt blevet fastslået af Rådet, som i sin fælles politiske linje påpegede, at kandidaterne skal have stor anerkendt juridisk sagkundskab inden for patentret, og at dommerne udnævnes ud fra deres sagkundskab.

Det foreslås, at EF-Patentretten skal bestå af syv dommere, præsidenten medregnet. Sættes retten normalt af tre dommere, vil der med seks dommere kunne oprettes to afdelinger ved EF-Patentretten. Det syvende medlem synes påkrævet for efter behov at kunne supplere en afdeling, f.eks. hvis en dommer bliver syg, eller til den afdeling, hvis forsæde føres af EF-Patentrettens præsident, som også varetager administrative og repræsentative opgaver ved EF-Patentretten. I særlige tilfælde, der fastsættes i procesreglementet, vil EF-Patentretten kunne sættes i udvidet sammensætning, f.eks. i sager om grundlæggende patentretsspørgsmål, eller i begrænset sammensætning, f.eks. i forbindelse med foreløbige forholdsregler eller i enkle sager under hovedsagen.

Tekniske sagkyndige bør bistå dommerne under hele sagsbehandlingen, således som Rådet nåede til enighed om i sin fælles politiske linje af 3. marts 2003. Til dette formål gøres der brug af "assisterende referenter" som omhandlet i artikel 13 i protokollen vedrørende statuten for Domstolen. Disse assisterende referenter, som er specialiseret inden for forskellige tekniske områder, bør kunne deltage i forberedelsen af sager samt retsforhandlingerne og rådslagningerne om sager, men vil ikke have ret til at deltage i afstemningen om den afgørelse, der skal træffes. Deres bistand er dog af stor betydning, for at dommerne allerede fra sagens begyndelse kan koncentrere sig om de væsentlige tekniske spørgsmål. De skal ikke gøre ekspertbistand helt overflødig, men snarere bidrage til, at retten som helhed er i stand til hurtigt og præcist at forstå en sags tekniske aspekter, hvilket er relevant for en effektiv sagsbehandling og en retlig velfunderet afgørelse.

EF-Patentretten bør, selv om den er knyttet til Retten i Første Instans, have sin egen justitssekretær. I betragtning af den helt anderledes type sager og mængden af sager, EF-Patentretten skal behandle, synes det nødvendigt med en særskilt justitssekretær for at kunne sikre en hurtig og effektiv sagsbehandling ved EF-Patentretten.

For så vidt angår førsteinstanssager ved EF-Patentretten, indføres der ved afgørelsens artikel 4 et bilag II til protokollen vedrørende statuten for Domstolen, herunder en række bestemmelser, der tilpasser de bestemmelser i statuten for Domstolen, som finder anvendelse på særlige retsinstanser i henhold til EF-traktatens artikel 225 A, stk. 6. I betragtning af sagernes særlige karakter ved EF-Patentretten, dvs. patentsager mellem private parter, kan visse bestemmelser i statuten for Domstolen ikke finde anvendelse, f.eks. bestemmelserne om prøvelse af fællesskabsretsakters lovlighed, mens andre må ændres, f.eks. bestemmelserne om rettergangsmåden, bevisoptagelse og genoptagelse af en sag. Endelig må der indsættes en række bestemmelser, f.eks. bestemmelser om tvangsfuldbyrdelse af EF-Patentrettens afgørelser eller retsafgifter.

Ethvert officielt EU-sprog kan alt efter omstændigheden være processprog ved EF-Patentretten. Hvilket sprog der anvendes som processprog i en bestemt sag, afhænger generelt af, hvor i Fællesskabet sagsøgte er hjemmehørende. EF-Patentretten fører forhandlingerne på det officielle EU-sprog i den medlemsstat, hvor sagsøgte er hjemmehørende, eller - hvis der i en medlemsstat er to eller flere officielle sprog - på et af disse efter sagsøgtens eget valg. På begæring af parterne kan ethvert officielt EU-sprog dog med EF-Patentrettens samtykke vælges som processprog. Hvis sagsøgte ikke er hjemmehørende i en medlemsstat, er processproget det officielle EU-sprog, EF-patentet er meddelt på.

Som forslaget bestemmer, vil sagens behandling ved EF-Patentretten ikke være gratis. EF-Patentretten skal træffe afgørelse i sager, hvor parterne forsøger at gøre deres private rettigheder gældende over for konkurrenter. Parterne bør derfor yde et passende bidrag til retsomkostningerne. Princippet i artikel 72 i procesreglementet for Domstolen og artikel 90 i procesreglementet for Retten i Første Instans, dvs. at sagens behandling er gratis, vil således ikke gælde for tvister om EF-patenter. Der vil dog skulle fastsættes bestemmelser om fri proces i procesreglementet for EF-Patentretten, hvis en af parterne er ude af stand til at betale de omkostninger, der er forbundet med sagen, således som det også er tilfældet i artikel 76 i procesreglementet for Domstolen og i artikel 94 ff. i procesreglementet for Retten i Første Instans.

5. APPEL TIL RETTEN I FØRSTE INSTANS

Med oprettelsen af en EF-patentret som særlig retsinstans som defineret i EF-traktatens artikel 225 A, som er knyttet til Retten i Første Instans i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 220, stk. 2, vil sidstnævnte i henhold til EF-traktatens artikel 225, stk. 2, have kompetence til at træffe afgørelse i sager, der indbringes vedrørende afgørelser truffet af EF-Patentretten.

Med henblik herpå foreslås det at oprette en særlig patentappelaafdeling ved Retten i Første Instans med tre dommere, som skal have stor juridisk sagkundskab inden for patentret og den juridiske erfaring, der kræves på dette meget specialiserede område. Dette synes ikke kun nødvendigt i første instans ved EF-Patentretten, men også for efter appel at kunne sikre en hurtig og effektiv sagsbehandling og afgørelser af høj kvalitet, som har brugernes tillid helt fra første færd. De dommere, der behandler appelsagen, vil desuden blive bistået af tekniske sagkyndige ved sagsbehandlingen. Disse "assisterende referenter" kaldes til at deltage i forberedelsen af sagen samt retsforhandlingerne og rådslagningerne om sagen.

EF-Patentretten som første instans og patentappelaafdelingen ved Retten i Første Instans efter appel er to stadier af en samme procedure og skal derfor også anvende de samme bestemmelser om rettergangsmåden. De specifikke statutbestemmelser, der kræves i betragtning af patentsagers særlige karakter, og som afviger fra de statutbestemmelser, der gælder for Domstolen, således som de skal finde anvendelse på EF-Patentretten i henhold til EF-traktatens artikel 225 A, stk. 6, gælder derfor også ved appel til Retten i Første Instans.

Retten i Første Instans er generelt anden og sidste instans i tvister om EF-patenter. Sager kan ikke herefter appelleres til Domstolen. De afgørelser, der træffes af Retten i Første Instans, kan dog undtagelsesvis underkastes fornyet prøvelse ved Domstolen på begæring af førstegeneraladvokaten i henhold til EF-traktatens artikel 225, stk. 2, og artikel 62 i statuten for Domstolen, hvis der er alvorlig risiko for, at fællesskabsrettens ensartede anvendelse eller sammenhæng kan påvirkes. Domstolen ventes at begære en ændring af sin statut for at få indsat nærmere bestemmelser om en sådan procedure for fornyet prøvelse, således som der blev opfordret til i erklæring nr. 13 på regeringskonferencen i Nice.

For så vidt angår muligheden i EF-traktatens artikel 225, stk. 3, for at tillægge Retten i Første Instans kompetence til at afgøre præjudicielle spørgsmål, som forelægges i medfør af EF-traktatens artikel 234, inden for særlige områder fastlagt i statuten, indeholder det foreliggende forslag ingen bestemmelser om en sådan kompetence med hensyn til EF-patenter. Denne mulighed blev ganske vist overvejet og anset for at rumme et stort synergipotential, hvis Retten i Første Instans skulle træffe afgørelse om parallelle materielle spørgsmål både som appelinstans i tvister om EF-patenter og i præjudicielle spørgsmål, som forelægges af nationale retter, men man mente, at Domstolen indtil videre bør bevare denne kompetence. Oprettelsen af EF-Patentretten, som skal behandle en ny art af tvister på fællesskabsplan, er i sig selv allerede en stor nyskabelse for Fællesskabets retsorden, så det synes passende at indsamle tilstrækkelige praktiske erfaringer med, hvordan den nye domstolsordning fungerer, før der tages yderligere skridt.

6. OVERGANGSPERIODE

I overensstemmelse med den fælles politiske linje, som Rådet nåede til enighed om den 3. marts 2003, skal EF-Patentretten oprettes senest i 2010. I mellemtiden vil nationale retter i medlemsstaterne have kompetence. Dette er af betydning for EF-patenter, der træder i kraft inden oprettelsen af domstolsordningen for EF-patenter. Forordningen om EF-patenter vil indeholde særlige bestemmelser om denne overgangsperiode. Hver medlemsstat skal således til dette formål udpege et begrænset antal nationale retter, der skal have den kompetence, som ved udløbet af overgangsperioden tillægges Domstolen. Mod afgørelser truffet af nationale retter i første instans er der adgang til de gældende retsmidler i den pågældende medlemsstat. De nationale retter vil have kompetence for hele Fællesskabet, medmindre en national rets kompetence afhænger af det sted, hvor krænkelsen har fundet sted; i så fald er kompetencen begrænset til de handlinger, der har fundet sted i denne medlemsstat. EF-patenter vil for de nationale retter være omfattet af en generel formodning for, at de er gyldige, således at det ikke som indsigelse i en patentkrænkelsessag blot kan gøres gældende, at patentet er ugyldigt. I henhold til artikel 2 i Kommissionens forslag til Rådets afgørelse om tildeling af kompetence til Domstolen til at afgøre tvister om EF-patenter vil sager, der allerede er anlagt ved nationale retter, når tildelingen af kompetence til Domstolen får virkning, blive behandlet af de kompetente nationale retter.

7. BEHOV FOR EU-FORANSTALTNINGER

Denne afgørelse om domstolsaspekterne ved Fællesskabets patentsystem skal rette op på de nuværende mangler ved den aktuelle situation mht. patentbeskyttelse i EU. Formålet er at indføre en patentbeskyttelse, der har virkning for hele Fællesskabet, og som kan håndhæves ved én enkelt ret, der anvender ensartede regler. Denne målsætning kan kun nås på fællesskabsplan.

8. DE FORESLÅEDE BESTEMMELSER

Afgørelsen indeholder tre kapitler: kapitel I om EF-Patentretten, kapitel II om appel til Retten i Første Instans af afgørelser truffet af EF-Patentretten og kapitel III med de afsluttende bestemmelser.

Kapitel I – EF-Patentretten

Kapitel I om EF-Patentretten indeholder to hovedelementer. Afgørelsens artikel 1-3 indeholder de bestemmelser, hvorved EF-Patentretten oprettes, fastlægger, hvilke af EF-traktatens bestemmelser der gælder for EF-Patentretten, og skaber hjemmel til at indsætte et bilag til protokollen vedrørende statuten for Domstolen med de statutbestemmelser, der gælder for EF-Patentretten. Artikel 4 indeholder de særbestemmelser om EF-Patentretten, der skal indsættes som bilag til protokollen vedrørende statuten for De Europæiske Fællesskabers Domstol (herefter "statuten").

Artikel 1 – Oprettelse af EF-Patentretten

Ved artikel 1 oprettes en særlig retsinstans, benævnt "EF-Patentretten", som første instans til at afgøre tvister om EF-patenter. Oprettelsen af EF-Patentretten er hjemlet i EF-traktatens artikel 225 A, hvorefter der kan oprettes særlige retsinstanser, som i første instans skal træffe afgørelse i visse arter af sager inden for særlige områder. I henhold til EF-traktatens artikel 220, stk. 2, knyttes EF-Patentretten til Retten i Første Instans. EF-Patentrettens opbygning er blevet drøftet indgående i Rådet, især mht. den rette grad af centralisering. I den fælles politiske linje, Rådet nåede til enighed om den 3. marts 2003, godkendte det enstemmigt en fuldstændig centralisering af førsteinstansen. Forslaget om oprettelse af EF-Patentretten er baseret på denne tilgang. EF-Patentretten skal således have sæde samme sted som Retten i Første Instans, idet der ikke er gjort brug af nogen af de muligheder, der blev drøftet i Rådet, og som bl.a. gik ud på at oprette faste regionale afdelinger af EF-Patentretten i medlemsstaterne.

Artikel 2 – Anvendelse af EF-traktatens bestemmelser

I henhold til EF-traktatens artikel 225 A, stk. 6, finder EF-traktatens bestemmelser om Domstolen og bestemmelserne i statuten for Domstolen anvendelse på EF-Patentretten, medmindre andet er fastsat i afgørelsen om oprettelse af EF-Patentretten. I artikel 2 opregnes de af EF-traktatens bestemmelser om Domstolen, der finder anvendelse på EF-Patentretten med forbehold af de følgende bestemmelser i denne afgørelses kapitel I. Den samme fremgangsmåde blev valgt i artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af Retten i Første Instans.

Alle EF-traktatens bestemmelser om Domstolen synes ikke relevante i forhold til de specifikke sager, EF-Patentretten skal behandle. De bestemmelser, der vedrører selve Domstolen og Retten i Første Instans eller specifikke sager ved disse to retter, finder således naturligvis ikke anvendelse. Af de mere generelle bestemmelser er der desuden en række artikler om fællesskabsretsakter, særlig ugyldigkendelse heraf, f.eks. EF-traktatens artikel 231, 233 og 242, der ikke finder anvendelse på EF-Patentretten, som skal behandle sager mellem private parter, som ikke vedrører annullation af fællesskabsretsakter.

EF-traktatens artikel 241, 243, 244 og 256 finder derimod anvendelse på EF-Patentretten. I henhold til EF-traktatens artikel 241 kan private parter påberåbe sig de i EF-traktatens artikel 230, stk. 2, nævnte grunde og gøre gældende, at en forordning ikke kan finde anvendelse. EF-traktaten beskytter i kraft af denne bestemmelse mod anvendelsen af ulovlige forordningsbestemmelser - en garanti, der også bør gælde i patentsager. Parterne bør have ret til indirekte at anfægte gyldigheden af relevante patentbestemmelser. I EF-traktatens artikel 243 opstilles den grundsætning, at Domstolen kan foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler. Denne bestemmelse er også relevant for sager mellem private parter og bør derfor gælde for EF-Patentretten. EF-traktatens artikel 244 og 256 vedrører fuldbyrdelsen af en dom efter reglerne i den medlemsstat, på hvis område den søges fuldbyrdet. Denne bestemmelse bør også finde anvendelse på domme afsagt af EF-Patentretten.

For så vidt angår foreløbige forholdsregler (artikel 14 i bilag II til statuten) og fuldbyrdelsen af EF-Patentrettens afgørelser (artikel 22 i bilag II til statuten), tages der i afgørelsen særlig hensyn til den særlige karakter, som EF-patentsager har. EF-

Patentrettens kompetence med hensyn til at foreskrive foreløbige forholdsregler som omhandlet i EF-traktatens artikel 243 bør ikke være betinget af, at hovedsagen allerede er indbragt for den, og foreløbige forholdsregler, der er fundet ubegrundede, kan begrunde et krav om rimelig erstatning for de skader, der er forvoldt af disse forholdsregler. Derudover synes fuldbyrdelsesordningen i EF-traktatens artikel 256 ikke helt hensigtsmæssig, for så vidt angår fuldbyrdelsen af afgørelser truffet af EF-Patentretten, særlig foreløbige forholdsregler, idet fuldbyrdelsespåtegning skal påføres af den nationale myndighed, som udpeges af den medlemsstat, på hvis område tvangsfuldbyrdelsen finder sted. Selv om den nationale myndigheds prøvelse kun vil omfatte ægtheden af fuldbyrdelsesgrundlaget, vil det stadig give urimelige forsinkelser. Fuldbyrdelsespåtegning bør derfor påføres direkte af EF-Patentretten. Desuden bør afgørelser truffet af EF-Patentretten også kunne tvangsfuldbyrdes over for medlemsstater, da disse bør behandles på lige fod med andre parter, når de besidder eller krænker EF-patenter. Endelig bør EF-Patentretten have beføjelse til at sikre overholdelsen af visse afgørelser ved at ikende tvangsbøder.

Artikel 3 – Statutbestemmelser for særlige retsinstanser

Denne artikel indeholder en bestemmelse, hvorved der i statuten for Domstolen indsættes et nyt afsnit VI "Særlige retsinstanser" med en ny artikel 65, som skaber hjemmel til i Domstolens statut at indsætte et bilag om de særlige retsinstanser, der oprettes med hjemmel i EF-traktatens artikel 225 A. Bestemmelsen er generel og gælder tilsvarende for eventuelle særlige retsinstanser, der måtte blive oprettet senere hen. I henhold til EF-traktatens artikel 225 A, stk. 6, finder bestemmelserne i Domstolens statut anvendelse på særlige retsinstanser, medmindre andet er fastsat i afgørelserne om oprettelse af de særlige retsinstanser. Selv om de fleste af statuttens bestemmelser således vil være egnede til særlige retsinstanser, er det nødvendigt at fastsætte en række bestemmelser for at tage hensyn til de individuelle forhold, der gør sig gældende for den pågældende særlige retsinstans, f.eks. vedrørende dens organisation og sammensætning og særlige elementer af rettergangsmåden. Der vil derfor for enhver særlig retsinstans, der oprettes fremover, blive udarbejdet et bilag, der omhandler de statutbestemmelser, der finder anvendelse på den pågældende retsinstans. I overensstemmelse hermed fastsætter statuttens nye artikel 65, at der i statuten for Domstolen indsættes et bilag med bestemmelser om de særlige retsinstansers kompetence, sammensætning og organisation samt rettergangsmåden ved dem.

Artikel 4 – Bilag til protokollen vedrørende statuten for Domstolen

Med hjemmel i statuttens nye artikel 65, der indsættes ved afgørelsens artikel 3 som beskrevet ovenfor, indsættes der i Domstolens statut ved artikel 4 et bilag II benævnt "EF-Patentretten" med følgende elementer:

Artikel 1 i bilag II fastsætter EF-Patentrettens kompetence. Artikel 2 og 3 i bilag II omhandler udnævnelsen af dommere og artikel 4 valget af EF-Patentrettens præsident.

Artikel 5 i bilag II fastsætter, hvilke bestemmelser i statuttens afsnit I og II der finder anvendelse på EF-Patentretten, og efterfølges af bestemmelser om EF-Patentrettens organisation (artikel 6-9 i bilag II). Artikel 10 i bilag II bestemmer, at rettergangsmåden ved EF-Patentretten reguleres af statuttens afsnit III, og efterfølges af en række bestemmelser, som er nødvendige af hensyn til de specifikke krav, der stilles

til den særlige art af sager (artikel 11-25 i bilag II). Artikel 47 ff. og 53 ff. i afsnit IV i statutten for Domstolen har en parallel opbygning, for så vidt angår Retten i Første Instans.

Endelig indeholder bilag II særlige bestemmelser om appel til Retten i Første Instans (artikel 26-28) og hjemmel til i procesreglementet at fastsætte de fornødne bestemmelser for at kunne anvende og om nødvendigt supplere bilaget.

Artikel 1 i bilag II til statutten – Competence

I overensstemmelse med EF-traktatens artikel 229 A tillægges Domstolen ved en rådsafgørelse enekompetence med hensyn til EF-patenter, således at Domstolen kan udøve domstolskompetence på området.

Ved denne artikel får Domstolen enekompetence til at træffe afgørelse i sådanne sager om anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. .../... af ... om EF-patenter og Rådets forordning (EF) nr. .../... af ... om supplerende EF-beskyttelsescertifikater, idet denne kompetence udøves af EF-Patentretten i første instans. EF-Patentrettens kompetence fastlægges ved en henvisning til Rådets afgørelse om tildeling af kompetence til Domstolen til at afgøre tvister om EF-patenter, om hvilken Kommissionen har fremsat et separat forslag til en rådsafgørelse. EF-Patentretten vil således have kompetence med hensyn til det sagsområde, der er fastsat i artikel 1 i Kommissionens forslag til en sådan rådsafgørelse, dvs. mht. tvister om krænkelse af EF-patenter og supplerende EF-beskyttelsescertifikater eller disses gyldighed, udnyttelse af opfindelsen efter offentliggørelsen af EF-patentansøgningen, en ret på grundlag af tidligere udnyttelse af opfindelsen, foreløbige og bevissikrende forholdsregler inden for det tildelte sagsområde, erstatning eller godtgørelse i de førnævnte situationer og ikendelse af tvangsbøder i tilfælde af manglende opfyldelse af en afgørelse eller kendelse, der består i en forpligtelse til at handle eller undlade at handle.

I en overgangsperiode, indtil tildelingen af kompetence til Domstolen får virkning, vil sager blive behandlet af nationale retter i overensstemmelse med bestemmelserne i forordningen om EF-patenter. Som fastsat i artikel 2 i forslaget til Rådets afgørelse om tildeling af kompetence til Domstolen vil EF-Patentretten ikke have kompetence med hensyn til sager, der allerede er anlagt ved en national ret i overgangsperioden, idet kompetencetildelingen ikke omfatter disse sager.

Artikel 2 i bilag II til statutten – Antallet af EF-Patentrettens dommere og deres udnævnelse og embedsperiode

Artikel 2 indeholder bestemmelser om EF-Patentrettens dommere.

I stk. 1 fastsættes antallet af EF-Patentrettens medlemmer og deres embedsperiode. For så vidt angår EF-Patentrettens størrelse, foreslås det, at der er i alt syv dommere, præsidenten medregnet. EF-Patentretten sættes i henhold til artikel 8 i bilag II til Domstolens statut normalt af tre dommere. Med seks dommere vil der kunne oprettes to afdelinger. Det syvende medlem synes påkrævet for at kunne yde særlig bistand til den afdeling, hvis forsæde føres af EF-Patentrettens præsident, som også varetager andre, f.eks. administrative og repræsentative, opgaver ved EF-Patentretten. Desuden vil en sammensætning med syv dommere betyde, at der kan træffes afgørelser i plenum i overensstemmelse med artikel 17, stk. 1, i statutten for Domstolen, der

bestemmer, at Domstolens afgørelser kun gyldigt kan træffes af et ulige antal dommere. Dette antal vil også sikre en velfungerende domstolsordning, hvis en dommer er syg eller fraværende af anden grund, og synes generelt at være et passende antal i forhold til de opgaver, EF-Patentretten skal varetage, og den arbejdsbyrde, den i første omgang ventes at få. Dommerne skal i henhold til EF-traktatens artikel 225 A, stk. 5, fastsætte EF-Patentrettens procesreglement, ligesom der skal dannes en fælles praksis på grundlag af det vedtagne procesreglement. Desuden skal det overvejes, hvilke justeringer der er nødvendige på baggrund af erfaringen. Det anslås, at EF-Patentretten i de første tre år af sit virke vil få hhv. ca. 50, 100 og 150 nyanlagte sager til behandling - svarende til en sagsmængde på hhv. 25, 50 og 75 nye sager om året pr. afdeling. Dette skøn bygger på den antagelse, at Den Europæiske Patentmyndighed vil meddele 100 000 patenter om året, hvoraf ca. 50 000 vil designere Fællesskabet, og at klageraten vil være 1:1 000 gældende patenter om året. Når man vurderer, hvor mange sager der med rimelighed kan behandles, må det også betænkes, at EF-Patentretten skal udvikle en fælles retspraksis, hvilket især i begyndelsen vil kræve en række grundlæggende afgørelser og tilsvarende intensive drøftelser.

En seksårig embedsperiode med mulighed for genudnævnelse - ligesom det er fastsat for Domstolen i EF-traktatens artikel 223, stk. 1 og 4, og for Retten i Første Instans i EF-traktatens artikel 224, stk. 2 - synes også passende for EF-Patentrettens dommere. En delvis fornyelse finder sted hvert tredje år som fastsat for Retten i Første Instans i EF-traktatens artikel 224, stk. 2. En sådan delvis fornyelse vil sikre, at den sagkundskab, der opbygges i retten, kan videregives fra erfarne dommere til de nyudnævnte dommere, og bør således bidrage til en stabil retspraksis og retssikkerhed. For at komme ind i denne cyklus, hvor EF-Patentretten kun fornyes delvis på ethvert givent tidspunkt, vil nogle af de første medlemmer skulle have en kortere embedsperiode. Afgørelsens artikel 7, stk. 2, indeholder derfor en overgangsbestemmelse, der bestemmer, at Rådets formand ved lodtrækning vælger de dommere, hvis embeder skal nybesættes efter de første tre år.

Stk. 2 bestemmer, at dommerne udnævnes blandt de af medlemsstaterne indstillede kandidater, og opregner de særlige kvalifikationer, medlemmerne af EF-Patentretten skal have. EF-traktatens artikel 225 A, stk. 4, bestemmer i denne henseende som følger: "Til medlemmer af de særlige retsinstanser vælges personer, hvis uafhængighed er uomtvistelig, og som har de nødvendige kvalifikationer til at varetage retslige funktioner." Stk. 2 præciserer denne generelle bestemmelse, som skal dække de forskellige tænkelige former for særlige retsinstanser, og fastsætter, hvilke særlige faglige krav kandidaterne skal have for at komme på tale som dommer ved EF-Patentretten. I overensstemmelse med den fælles politiske linje, Rådet nåede til enighed om den 3. marts 2003, udnævnes medlemmerne ud fra deres sagkundskab blandt kandidater, som har stor anerkendt juridisk sagkundskab inden for patentret. Dette er særlig vigtigt, da patentrettens særlige karakter kræver stor erfaring. Dommernes erfaring på området vil være afgørende for brugernes accept af systemet og vil sikre en effektiv sagsbehandling og afgørelser af høj kvalitet. Dommerne udnævnes efter høring af et udvalg, der nedsættes i overensstemmelse med artikel 3.

Artikel 3 i bilag II til statuttten – Rådgivende udvalg

Stk. 1 bestemmer, at dommerne udnævnes efter høring af et rådgivende udvalg, der nedsættes til formålet, og som afgiver udtalelse om, hvorvidt kandidaterne ud fra deres profil er egnede til at udøve embedet som medlem af EF-Patentretten. Den

udtalelse, udvalget afgiver, vil under udvælgelsesproceduren hjælpe Rådet med at vælge de bedst egnede kandidater til at udøve embedet som medlem af EF-Patentretten. I betragtning af de særlige krav, der stilles, kan udvalget også opstille en liste over kandidater, der besidder den mest hensigtsmæssige juridiske sagkundskab på højt niveau. I så fald skal listen indeholde dobbelt så mange kandidater, som der skal udnævnes dommere, for at undgå enhver risiko for, at Rådets afgørelse foregribes af udvalgets udtalelse.

Stk. 2 bestemmer, at det rådgivende udvalg består af syv medlemmer, der vælges blandt tidligere medlemmer af Domstolen, Retten i Første Instans, EF-Patentretten eller jurister med anerkendte faglige kvalifikationer. Rådet træffer med kvalificeret flertal og på forslag af Domstolens præsident afgørelse om udnævnelsen af udvalgets medlemmer og dets forretningsorden.

Artikel 4 i bilag II til statuttten – EF-Patentrettens præsident

Denne artikel omhandler EF-Patentrettens præsident, som dommerne vælger af deres midte for et tidsrum af tre år med mulighed for genvalg. De samme principper gælder for Retten i Første Instans i henhold til EF-traktatens artikel 224, stk. 3. Overgangsbestemmelsen i afgørelsens artikel 7, stk. 1, bestemmer dog, at EF-Patentrettens første præsident undtagelsesvis udnævnes på de samme betingelser som dens medlemmer, medmindre Rådet beslutter, at også den første præsident skal vælges af dommerne. Den samme fremgangsmåde blev anvendt på Retten i Første Instans i henhold til artikel 11, stk. 1, i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af Retten i Første Instans.

Artikel 5 i bilag II til statuttten – Anvendelse af bestemmelser i statuttens afsnit I og II på EF-Patentretten og dens dommere

I denne artikels første punktum opregnes de bestemmelser i statuttens afsnit I og II, der også finder anvendelse på EF-Patentretten. En tilsvarende bestemmelse om Retten i Første Instans findes i statuttens artikel 47, stk. 1.

Fra statuttens afsnit I finder følgende artikler anvendelse på EF-Patentretten: artikel 2 (edsaflæggelse), artikel 3 (immunitet), artikel 4 (andre hverv og anden virksomhed), artikel 5 (fratræden), artikel 6 (afskedigelse) og artikel 7 (ophør inden embedsperiodens udløb). I nærværende artikel nævnes statuttens artikel 8 om generaladvokaten ikke, idet det ikke er fastsat, at generaladvokaten kan medvirke i sager ved EF-Patentretten.

Fra afsnit II finder følgende artikler anvendelse: artikel 13 (assisterende referenter), artikel 14 (bopælskrav), artikel 15 (retsferier), artikel 17, stk. 1, 2 og 5 (sammen-sætning og beslutningsdygtighed) og artikel 18 (manglende uvildighed). Følgende artikler nævnes ikke: artikel 9 (delvis nybesættelse af dommerembederne), artikel 12 (tjenestemænd og andre ansatte, der er knyttet til Domstolen), artikel 16 (Domstolens afdelinger) og artikel 17, stk. 3 og 4 (beslutningsdygtighed i den store afdeling og i plenum). Disse bestemmelser vedrører særlige forhold, der gør sig gældende for Domstolen, og bør ikke finde anvendelse på EF-Patentretten.

I artiklens andet punktum fastsættes det, at også EF-Patentrettens dommere aflægger ed for Domstolen, som desuden tillægges kompetence til at træffe afgørelser om dommernes immunitet, andre hverv og anden virksomhed samt deres afskedigelse.

Artikel 6 i bilag II til statutten – Justitssekretær

Ifølge første punktum udnævnes der en justitssekretær ved EF-Patentretten. Selv om EF-Patentretten knyttes til Retten i Første Instans, synes det hensigtsmæssigt at have en separat justitssekretær, da EF-Patentretten skal behandle en helt anden type sager, og da den ventede sagsmængde vil gøre en sådan foranstaltning berettiget. Der synes at være behov for et retsgrundlag i statutten til at udnævne justitssekretæren og fastsætte bestemmelser om hans stilling. Til forskel fra, hvad der gælder for Domstolen (EF-traktatens artikel 223, stk. 5) og Retten i Første Instans (EF-traktatens artikel 224, stk. 4), indeholder EF-traktaten ingen bestemmelser herom for de særlige retsinstanser, der oprettes med hjemmel i artikel 225 A.

Ifølge andet punktum finder de af statuttens bestemmelser, der vedrører Domstolens justitssekretær, anvendelse på EF-Patentrettens justitssekretær, således som det også er tilfældet for Rettens justitssekretær i henhold til statuttens artikel 47, stk. 2. Der er tale om følgende bestemmelser: artikel 3, stk. 4 (immuniteter), artikel 10 (justitssekretærens edsaflæggelse og virksomhed), artikel 11 (afløsning af justitssekretæren) og artikel 14 (bopælskrav).

Artikel 7 i bilag II til statutten – Assisterende referenter

Denne artikel fastsætter, hvordan EF-Patentretten kan bistås med teknisk sagkundskab. Passende teknisk sagkundskab synes særlig vigtig for effektiviteten og kvaliteten i sagerne ved EF-Patentretten. EF-Patentrettens dommere skal behandle sager, der omhandler særdeles komplekse teknologier på en lang række tekniske områder. I denne forbindelse må teknisk sagkundskab anses for at være vigtig, så dommerne allerede fra sagens begyndelse kan koncentrere sig om de væsentlige tekniske spørgsmål. Det er ikke hensigten at gøre sagkyndiges bistand helt overflødig, men snarere at bidrage til, at retten som helhed er i stand til hurtigt og præcist at forstå en sags tekniske aspekter, hvilket er relevant for en effektiv sagsbehandling og en retlig velfunderet afgørelse. Spørgsmålet er blevet drøftet indgående i Rådet, som i sin fælles politiske linje af 3. marts 2003 nåede til enighed om, at tekniske sagkyndige bistår dommerne i sagsbehandlingen. Denne artikel er baseret på denne fremgangsmåde.

Stk. 1 fastsætter, at tekniske sagkyndige bistår EF-Patentretten, og på hvilke vilkår de varetager deres hverv. Tekniske sagkyndige bistår som assisterende referenter dommerne i sagsbehandlingen. Statuttens artikel 13 finder anvendelse på assisterende referenter ved EF-Patentretten. De udnævnes således af Rådet, der træffer afgørelse med enstemmighed og på forslag af Domstolen. De vælges blandt personer, hvis uafhængighed er uomtvistelig, og som kan dokumentere den nødvendige juridiske egnethed. I denne sammenhæng synes det nødvendigt med en omfattende erfaring inden for patentret, da de assisterende referenter skal have god forståelse for, hvilke tekniske aspekter der er relevante for en retlig velfunderet afgørelse fra EF-Patentretten. De assisterende referenter aflægger for Domstolen ed på at ville udføre deres hverv med fuldstændig upartiskhed og samvittighedsfuldhed og på at bevare tavshed om rådslagninger og afstemninger.

Stk. 2 tilføjer, at de assisterende referenter skal have stor sagkundskab inden for det relevante tekniske område. Forslaget foreskriver ikke noget fast antal assisterende referenter, da man har besluttet, at dette spørgsmål skal afklares på baggrund af de høstede erfaringer. For at nå ovennævnte målsætning, dvs. at sikre, at retten bistås

med teknisk sagkundskab af almen art, synes det hensigtsmæssigt med et begrænset antal assisterende referenter på de grundlæggende teknologiske områder, f.eks. én for hvert af følgende syv områder: uorganisk kemi og materialevidenskab, organisk kemi og polymerkemi, biokemi og bioteknologi, almen fysik, maskinteknik, informations- og kommunikationsteknologi samt elektronik. Assisterende referenter udnævnes ligesom dommerne for et tidsrum af seks år med mulighed for genudnævnelse.

Stk. 3 fastsætter de assisterende referenters opgaver i EF-Patentretten. Da de skal bistå dommerne i sagsbehandlingen, er det fastsat, at de kan deltage i forberedelsen af sager samt retsforhandlingerne og rådslagningerne om sager. De nærmere bestemmelser for deltagelsen fastsættes i procesreglementet. Assisterende referenter vil have ret til at stille spørgsmål til parterne for at få afklaret relevante tekniske spørgsmål. De deltager i dommernes rådslagninger, men uden stemmeret.

Artikel 8 i bilag II til statuttten – Afdelingernes opbygning og sagsfordelingen

Stk. 1 bestemmer, at EF-Patentretten generelt sættes i form af afdelinger bestående af tre dommere. Dette antal, som Rådet også nåede til enighed om i sin fælles politiske linje af 3. marts 2003, synes mest passende i forhold til de sager, der skal behandles, og skaber den rette balance mellem grundighed og effektivitet i sagsbehandlingen af almindelige sager.

Stk. 2 omhandler de tilfælde, hvor det kan være nødvendigt at fravige en afdelings normale sammensætning med tre dommere. En udvidet sammensætning kan f.eks. være hensigtsmæssig i sager, der vedrører grundlæggende retsspørgsmål, eller hvis én afdeling har en anden retlig opfattelse end en anden afdeling. En sammensætning med færre dommere kan eventuelt overvejes i forbindelse med foreløbige forholdsregler eller i enkle sager. Kravene til en sådan særlig sammensætning skal fastsættes i procesreglementet for at skabe den nødvendige fleksibilitet, herunder også bestemmelser om beslutningsdygtighed, da standardbestemmelserne i statuttens artikel 17, stk. 3, (stor afdeling) og artikel 17, stk. 4, (plenum) ikke finder anvendelse på EF-Patentretten.

Stk. 3 bestemmer, at EF-Patentrettens præsident altid ex officio skal være formand for en af EF-Patentrettens afdelinger. Han skal også føre forsædet, når EF-Patentretten i overensstemmelse med procesreglementet sættes i udvidet sammensætning. Formændene for de øvrige afdelinger vælges af dommerne af deres midte for et tidsrum af tre år med mulighed for genvalg.

Stk. 4 bestemmer, at afdelingernes opbygning og sagsfordelingen mellem afdelingerne fastsættes i procesreglementet. Hvordan afdelingerne opbygges, og sagerne fordeles, vil således fremgå af procesreglementet, samtidig med at der er tilstrækkelig fleksibilitet til at justere disse regler for at sikre en effektiv sagsbehandling. Dette giver f.eks. mulighed for i vidt omfang at fordele sagerne på de forskellige afdelinger ud fra, hvilket teknologisk område der er tale om, hvad der vil øge de enkelte afdelingers sagkundskab, da medlemmerne vil opbygge erfaring på de pågældende tekniske områder.

Artikel 9 i bilag II til statuttten – Aftale om arbejde, der udføres af de ansatte

I henhold til statuttens artikel 12 knyttes der til Domstolen tjenestemænd og andre ansatte. De er undergivet Domstolens justitssekretær under tilsyn af Domstolens præsident. De regler, hvorefter disse tjenestemænd og andre ansatte kan gøre tjeneste ved Retten i Første Instans, fastsættes i henhold til statuttens artikel 52 efter fælles aftale mellem præsidenten for Domstolen og præsidenten for Retten i Første Instans.

Nærværende artikel fastsætter de rammebetingelser, hvorunder tjenestemænd og andre ansatte ved Domstolen kan gøre tjeneste ved EF-Patentretten med henblik på dennes virksomhed. Reglerne fastsættes af præsidenten for Domstolen eller - hvis det er relevant - præsidenten for Retten i Første Instans og præsidenten for EF-Patentretten efter fælles aftale. Denne aftale indgås som regel mellem præsidenten for Domstolen og præsidenten for EF-Patentretten. Der kan dog også være tilfælde, hvor der allerede i den fælles aftale mellem Domstolens præsident og Rettens præsident er taget hensyn til EF-Patentrettens behov, så Rettens præsident og EF-Patentrettens præsident i dette tilfælde kan nå til enighed om hensigtsmæssige vilkår for EF-Patentretten. Endelig vil visse tjenestemænd og andre ansatte, f.eks. referendarer eller tjenestemænd i justitskontoret, som yder direkte bistand til præsidenten, dommerne eller justitssekretæren, være undergivet EF-Patentrettens justitssekretær under tilsyn af EF-Patentrettens præsident. Statuttens artikel 52 indeholder en tilsvarende bestemmelse om Retten i Første Instans.

Artikel 10 i bilag II til statuttten – Anvendelse af bestemmelser i statuttens afsnit III på rettergangsmåden ved EF-Patentretten

I henhold til denne artikels stk. 1 reguleres rettergangsmåden ved EF-Patentretten af statuttens afsnit III, således som det også er tilfældet for Retten i Første Instans ifølge statuttens artikel 47. De fleste af de bestemmelser om rettergangsmåden, der er fastlagt i statuttens afsnit III, og som vedrører de grundlæggende rettergangsprincipper ved Domstolen, kan også anvendes på EF-Patentretten. De kan betragtes som et sæt fælles principper for rettergangsmåden ved EF-retter. Hvor den særlige art af sager ved EF-Patentretten gør det nødvendigt, skal der dog foretages de nødvendige ændringer. EF-Patentretten skal behandle patentsager mellem private parter. Den skal ikke tage stilling til fællesskabsretsakters lovlighed, men afgøre tvister mellem private parter. Følgelig er det ikke alle bestemmelser i statuttens afsnit III, der kan finde anvendelse i deres nuværende form. En række bestemmelser, som ikke er relevante i forbindelse med rettergangsmåden ved EF-Patentretten, finder derfor ikke anvendelse (statuttens artikel 21, stk. 2, artikel 22 og 23, artikel 40, stk. 1 og 3, artikel 42 og 43). Hvor det af hensyn til den særlige karakter, sager ved EF-Patentretten har, er nødvendigt at justere de gældende bestemmelser i statuttens afsnit III, er dette sket i artikel 11-25 i bilag II til statuttten.

Bestemmelserne i statuttens afsnit III finder anvendelse på EF-Patentretten som følger:

Statuttens artikel 19 om repræsentation for Domstolen gælder for EF-Patentretten med de ændringer i de europæiske patentrådgiveres rolle, der foreslås i artikel 11 i bilag II til statuttten, og hvorefter patentrådgivere kan møde for EF-Patentretten.

Statuttens artikel 20, der fastsætter hovedelementerne i retsforhandlingerne, som opdeles i to stadier, et skriftligt og et mundtligt, dens bestemmelser om overgivelsen

til parterne og indholdet af den mundtlige forhandling, gælder for EF-Patentretten med de ændringer, der foreslås i artikel 12 i bilag II til statutten, hvorefter der bl.a. undtagelsesvis kan træffes afgørelse uden mundtlig forhandling, og forhandlingerne kan foretages elektronisk.

I statuttens artikel 21, stk. 1, opregnes de bestanddele, en stævning skal indeholde. Statuttens artikel 21, stk. 2, omhandler ugyldigkendelse af en retsakt truffet af en fællesskabsinstitution. EF-Patentretten skal imidlertid ikke prøve fællesskabsrets-akters lovlighed og behøver derfor heller ikke at have denne beføjelse.

Statuttens artikel 22 og 23 vedrører søgsmål om afgørelser, der er truffet af Voldgiftsudvalget i henhold til Euratom-traktaten, og præjudicielle spørgsmål. Da disse situationer ikke forekommer ved EF-Patentretten, bør disse bestemmelser ikke finde anvendelse på EF-Patentretten.

Ifølge statuttens artikel 24, stk. 1, skal parterne fremlægge de dokumenter og meddele de oplysninger, som Domstolen finder ønskelig. Dette krav synes for vidtgående i sager mellem private parter og bør derfor gælde for EF-Patentretten i en mere snæver betydning som foreslået i artikel 13 i bilag II til statutten. Statuttens artikel 24, stk. 2, indeholder en generel forpligtelse for medlemsstaterne og institutionerne til at meddele de nødvendige oplysninger.

Statuttens artikel 25-30 vedrører bevisoptagelse ved hjælp af vidner og sagkyndig undersøgelse og bør gælde for EF-Patentretten: artikel 25 (rettens valg af sagkyndig), artikel 26 (afhøring af vidner), artikel 27 (beføjelser over for udeblevne vidner), artikel 28 (vidners og sagkyndiges edsafleggelse), artikel 29 (afhøring af vidner eller sagkyndige for den ret, i hvis område de har bopæl) og artikel 30 (edsbrud).

De elementer af rettergangsmåden, der er omhandlet i statuttens artikel 31-38, kan også anvendes på EF-Patentretten: artikel 31 (grundsætningen om, at retsmøderne er offentlige), artikel 32 (afhøring af de sagkyndige, vidnerne og parterne), artikel 33 (førelse af retsbog), artikel 34 (fastlæggelse af retsliste), artikel 35 (grundsætningen om, at rådslagninger er og forbliver hemmelige), artikel 36 (dommenes indhold), artikel 37 (underskrivning af dommene og afsigelse i et åbent retsmøde) og artikel 38 (afgørelse om sagsomkostningerne).

Statuttens artikel 39 vedrører anvendelsen af foreløbige forholdsregler efter en særlig summarisk fremgangsmåde. Artiklen bør gælde for EF-Patentretten med de justeringer, der fremgår af artikel 15 i bilag II til statutten, og hvorefter det foreslås, at artikel 39 også finder anvendelse på bevissikrende forholdsregler, og at det fastsættes i procesreglementet, hvem der er kompetent til at afsige kendelser.

Statuttens artikel 40 vedrører den ret, tredjemand har til at indtræde i sagen for at understøtte en af parternes påstande. Dette bør også være muligt ved EF-Patentretten. Statuttens artikel 40, stk. 1 og 3, hjemler Fællesskabernes institutioner, medlemsstaterne eller andre stater, som er parter i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, og EFTA-Tilsynsmyndigheden en særlig ret til at indtræde i sagen uden det generelle krav om, at de skal godtgøre at have en berettiget interesse i afgørelsen af sagen som foreskrevet i statuttens artikel 40, stk. 2. Denne ubetingede ret til intervention er alt for vidtgående for sager ved EF-Patentretten, som vedrører almindelige tvister om private parters rettigheder.

Statuttens artikel 41 indeholder bestemmelser om udeblivelsesdomme og bør gælde for EF-Patentretten med de nærmere præciseringer, der er fastsat i artikel 16 i bilag II til statutten.

I henhold til statuttens artikel 42 kan tredjemand rejse tredjemandsindsigelse mod en dom i en sag, i hvilken han ikke er blevet tilvarslet, hvis dommen gør indgreb i hans rettigheder. En sådan bestemmelse er ikke forenelig med princippet om retssikkerhed i sager mellem private parter og bør derfor ikke finde anvendelse på EF-Patentretten. Når en dom afsagt af EF-Patentretten bliver endelig og ikke længere kan appelleres, bør der ikke være yderligere mulighed for at få genoptaget sagen, bortset fra den meget sjældne genoptagelse i henhold til statuttens artikel 44 og artikel 17 i bilag II til statutten, hvis der er sket en grundlæggende rettergangsfejl eller en strafbar handling. I alle andre tilfælde må parterne kunne støtte ret på, hvad der er fastsat i den endelige dom. Desuden forekommer den situation, der er omhandlet i artikel 42, næppe i sager mellem private parter, hvor domme kun har virkning for sagens parter, som er bundet af dommen. Det er kun, hvis der er tale om rettigheder vedrørende et patent, der er kendt ugyldigt, at tredjemand eventuelt berøres indirekte. For disse tilfælde må der i procesreglementet fastsættes passende bestemmelser, som sikrer, at der om fornødent allerede bliver taget hensyn til tredjemands interesser under den sag, som fører til dommen. Det kunne således f.eks. bestemmes, at både rettighedshaver og licenshaver ved eksklusive licenser skal sagsøges i fællesskab, mens det ved ordinære aftalelicenser kan følge af retsforholdet mellem rettighedshaver og licenshaver, hvilke konsekvenser der er forbundet med en ugyldigkendelse afsagt under en sag mod rettighedshaver.

Statuttens artikel 43, som omhandler en særlig rettergangsform til fortolkning af rækkevidden af en dom, forekommer ikke at være relevant i patentsager mellem private parter og bør derfor ikke finde anvendelse på EF-Patentretten. EF-Patentrettens afgørelser skal være klare og af en sådan art, at de kan fuldbyrdes umiddelbart, uden at der er behov for yderligere fortolkning fra EF-Patentrettens side. Desuden kunne bestemmelsen misforstås i den retning, at enhver form for fortolkning af dommen tilkommer EF-Patentretten. Ved fuldbyrdelsen, som i henhold til EF-traktatens artikel 244 og 256 sker efter national ret, skal den kompetente myndighed imidlertid anvende dommen, som den er afsagt, og f.eks. tage stilling til, om en bestemt udførelsesform af en opfindelse falder ind under rækkevidden af et påbud om ikke at krænke et patent. Endelig ville der, hvis denne bestemmelse fandt anvendelse på EF-Patentretten, og hvis den systematisk blev påberåbt af sagsøgte i forbindelse med tvangsfuldbyrdsforanstaltninger, være fare for, at den kunne lamme EF-patentsager.

Statuttens artikel 44, hvorefter en pådømt sag kan genoptages, hvis der fremkommer nye omstændigheder, der inden dommens afsigelse var ukendt, synes uforenelig med princippet om retssikkerhed i sager mellem private parter. Der foreslås derfor i artikel 17 i bilag II til statutten visse justeringer af bestemmelsen, således at sager kun kan genoptages, hvis der er sket en grundlæggende rettergangsfejl eller en strafbar handling i den sag, som førte til dommen.

Endelig finder statuttens artikel 45 om frister og statuttens artikel 46 om forældelse af krav mod Fællesskaberne anvendelse på EF-Patentretten.

Artikel 10, stk. 2, første punktum, fastslår, at bestemmelserne om rettergangsmåden ved EF-Patentretten præciseres og udfyldes i procesreglementet, som i henhold til EF-traktatens artikel 225 A, stk. 5, fastsættes af EF-Patentretten med Domstolens tiltrædelse, og som godkendes af Rådet. Ifølge andet punktum kan procesreglementet fravige statuttens artikel 40 om intervention for at tage hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende for EF-patentsager mellem private parter. En tilsvarende bestemmelse om Retten i Første Instans findes i statuttens artikel 53, stk. 2.

Artikel 11 i bilag II til statutten – Europæisk patentrådgiver

Artiklen tilpasser statuttens artikel 19 om repræsentation for Domstolen til sager ved EF-Patentretten. I patentsager spiller teknologiske spørgsmål en vigtig rolle for at nå frem til en retligt velfunderet afgørelse. Der er ikke kun brug for teknisk sagkundskab i EF-Patentretten gennem de assisterende referenter, men også på parternes side.

Stk. 1 og 2 bekræfter vigtigheden af teknisk sagkundskab for parterne og giver europæiske patentrådgivere ret til at møde for EF-Patentretten. En henvisning til den liste, Den Europæiske Patentmyndighed fører med henblik på repræsentation for denne, vil sikre, at de berettigede personer lever op til den passende og ensartede standard, der er nødvendig i forbindelse med effektive forhandlinger.

Stk. 3 fastslår, at statuttens artikel 19, stk. 5 og 6, finder anvendelse på europæiske patentrådgivere. Europæiske patentrådgivere, der giver møde for EF-Patentretten, nyder de nødvendige rettigheder og immuniteter, og EF-Patentretten har i henhold til procesreglementets bestemmelser de beføjelser, der normalt tilkommer domstole.

Artikel 12 i bilag II til statutten - Mundtlig og skriftlig forhandling

Denne artikel tilpasser statuttens artikel 20 om det mundtlige og skriftlige stadium af retsforhandlingerne til sager ved EF-Patentretten.

Det foreslås, at artikel 20, stk. 4, om afviklingen af den mundtlige forhandling omformuleres. Kravet om "oplæsningen af den rapport, der forelægges af den refererende dommer" forekommer at være for usmidigt i daglige retssager, hvor der føres en partsprocedure, og bør erstattes af en mere smidig ordlyd, hvor der kræves "fremlæggelse af sagens vigtigste punkter". Da ordlyden i statuttens artikel 20, stk. 4, ikke hjemler ret til at høre en europæisk patentrådgiver for EF-Patentretten, således som det er fastsat i den foreslåede artikel 11 i bilag II til statutten, bør den relevante ordlyd erstattes af den mere generelle ordlyd "afhøring af parterne". Hvem der kan afgive forklaring i retten, skal ikke nødvendigvis - som i øjeblikket - fastlægges i statuttens artikel 20, stk. 4, men må være et spørgsmål om passende repræsentation. Endelig erstattes "afhøringen af vidner og sagkyndige" af den mere generelle ordlyd "bedømmelse af bevismaterialet".

Statuttens artikel 20, stk. 5, om generaladvokaten bør ikke finde anvendelse på EF-Patentretten, da generaladvokaten ikke skal medvirke ved sagen. Der foreslås i stedet en bestemmelse, som i egnede sager hjemler ret til at træffe afgørelse ved skriftlig forhandling. Statuttens artikel 20, stk. 1, fastsætter den vigtige grundsætning, at der først kan træffes afgørelse efter en mundtlig forhandling. I visse sager er der imidlertid ikke nødvendigvis behov for en mundtlig forhandling, f.eks. ikke i enkle sager, hvor de faktiske forhold ikke anfægtes, eller når sagsøgte accepterer sagsøgers

påstande. I sådanne sager bør det være muligt at fravige kravet om en mundtlig forhandling og undtagelsesvis træffe afgørelse ved skriftlig forhandling. EF-Patentretten bør derfor i overensstemmelse med procesreglementet og efter at have hørt parterne kunne bestemme, at der ikke skal være mundtlig forhandling.

Endelig bør der gives bemyndigelse til at tillade anvendelse af tekniske hjælpemidler under den skriftlige og mundtlige forhandling for EF-Patentretten. Der kan f.eks. være tale om fremsendelse af dokumenter under den skriftlige forhandling eller videokonference under den mundtlige. De nærmere regler for, hvilke stadier af forhandlingerne der kan føres ved elektroniske hjælpemidler, samt vilkårene herfor, bør fastsættes i procesreglementet. Erfaringerne vil vise, hvor, i hvilket omfang og under hvilke vilkår der bør anvendes elektroniske hjælpemidler. Desuden udvikles teknologien konstant, og procesreglementet er derfor bedst egnet til at tilpasse rettergangsmåden til de stadig større teknologiske muligheder.

Artikel 13 i bilag II til statuttten – Bevisoptagelse

Ifølge statuttens artikel 24, stk. 1, skal parterne fremlægge de dokumenter og meddele de oplysninger, som Domstolen finder ønskelig. Dette krav synes for vidtgående i sager mellem private parter og bør derfor gælde for EF-Patentretten i en mere snæver betydning. I sager mellem private parter påhviler det generelt hver part at fremlægge det bevismateriale, der er nødvendigt til dokumentation for dens påstande. Under særlige omstændigheder forekommer det dog berettiget at pålægge en part at fremlægge bevismateriale til støtte for modparten. Som i artikel 43, stk. 1, i aftalen om handelsrelaterede aspekter af intellektuelle ejendomsrettigheder (TRIPs-aftalen) af 15. april 1994 synes der at være fundet en rimelig balance mellem parternes interesser, hvis "en part har fremlagt rimeligt disponibelt bevismateriale, der er tilstrækkeligt til at støtte dens påstande, og har påpeget bevismateriale til dokumentation for sine påstande, som er under modpartens kontrol". I så fald kan EF-Patentretten kræve, at modparten fremlægger dette bevismateriale, forudsat at fortrolige oplysninger beskyttes.

Artikel 14 i bilag II til statuttten – Foreløbige og bevissikrende forholdsregler

Denne artikel indeholder særlige bestemmelser om foreløbige og bevissikrende forholdsregler.

Stk. 1 vedrører anvendelsen af foreløbige forholdsregler. EF-traktatens artikel 243 bestemmer, at Domstolen i sager, der er indbragt for denne, kan foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler. Ifølge denne bestemmelse, som også finder anvendelse på EF-Patentretten i henhold til afgørelsens artikel 2, kan der kun træffes foreløbige forholdsregler, hvis der allerede er anlagt en hovedsag. I patentsager er der imidlertid behov for allerede at kunne gøre brug af denne mulighed, inden hovedsagen er indledt, hvis det f.eks. er nødvendigt at nedlægge et midlertidigt forbud eller påbud om at bringe en krænkelse til ophør. Også TRIPs-aftalens artikel 50, stk. 6, går ud fra, at der kan foreskrives foreløbige forholdsregler, selv om der endnu ikke er anlagt en hovedsag. Der gøres derfor i nærværende artikel brug af den mulighed, der er hjemlet i EF-traktatens artikel 225 A, stk. 6, til at fravige EF-traktatens bestemmelser om Domstolen i forbindelse med særlige retsinstanser. Det foreslås, at foreløbige forholdsregler ikke er betinget af, at hovedsagen allerede verserer for EF-Patentretten.

Ifølge stk. 2 kan der træffes bevissikrende forholdsregler, hvorefter der i tilfælde af en aktuel eller nært forestående krænkelse kan gives tilladelse til, at der udarbejdes en udførlig beskrivelse af de omtvistede varer eller foretages beslaglæggelse af disse og de hertil hørende dokumenter. Denne forholdsregel, der inden for patentret også er kendt som "saisie-contrefaçon", supplerer parternes forpligtelse til at fremlægge bevismateriale som fastsat i artikel 13 i bilag II til statuttens. Den har vist sig at være et værdifuldt instrument til at sikre overholdelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder og er derfor også indsat i artikel 8 i Kommissionens forslag til direktiv om foranstaltninger og procedurer til sikring af overholdelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder af 30. januar 2003 [KOM(2003) 46 endelig].

Ifølge stk. 3 kan der fremsættes krav om passende erstatning i forbindelse med foreløbige eller bevissikrende forholdsregler, hvis disse forholdsregler ophæves. Foreløbige og bevissikrende forholdsregler kan have store økonomiske følger for den part, de bliver pålagt. Desuden skal det betænkes, at sådanne forholdsregler træffes efter den summariske fremgangsmåde i statuttens artikel 39 og artikel 15 i bilag II til statuttens og på et stadium, hvor dommeren endnu ikke har fået forelagt alle de faktiske omstændigheder og beviser, der er nødvendige for at træffe en endelig afgørelse. For at skabe en passende balance mellem parternes legitime interesser er det derfor nødvendigt, at den rekvirent, der har opnået en foreløbig eller bevissikrende forholdsregel, skal yde modparten erstatning for de skader, der er lidt, hvis en forholdsregel ikke opretholdes. Denne mulighed er også hjemlet i TRIPs-aftalens artikel 50, stk. 7, for så vidt angår foreløbige forholdsregler, og i artikel 8, stk. 3, og artikel 10, stk. 5, i Kommissionens forslag til direktiv om foranstaltninger og procedurer til sikring af overholdelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder af 30. januar 2003, for så vidt angår begge former for forholdsregler.

Artikel 15 i bilag II til statuttens – Kendelser om særlige retsmidler

Ved denne artikel tilpasses statuttens artikel 39 om foreløbige forholdsregler og forholdsregler om udsættelse af tvangsfuldbyrdelse. Ifølge statuttens artikel 39 kan der i disse tilfælde anvendes en summarisk fremgangsmåde, der fastlægges i procesreglementet, og som kan afvige fra bestemmelserne i statuttens. Bestemmelsen tager hensyn til den særlige situation og foranstaltningernes hastende karakter, som i givet fald berettiger til at afvige fra de bestemmelser, der gælder for hovedsagen. I sager ved EF-Patentretten bør de bevissikrende forholdsregler, der er omhandlet i artikel 14 i bilag II til statuttens, i betragtning af deres egenart og særlig deres hastende karakter betragtes som sådanne særlige forholdsregler, der kan foreskrives efter en summarisk fremgangsmåde.

En anden ændring med hensyn til sager ved EF-Patentretten vedrører spørgsmålet om, hvem der er bemyndiget til at afsige de pågældende kendelser. Ifølge statuttens artikel 39 har Domstolens præsident denne kompetence. Denne fremgangsmåde synes ikke at give den nødvendige fleksibilitet i patentsager ved EF-Patentretten. Spørgsmålet om, hvorvidt tvangsfuldbyrdelsen bør udsættes, afhænger af den konkrete sag og kan derfor muligvis afgøres mere effektivt af den afdeling, der har truffet afgørelsen, eller af en af dennes dommere. Foreløbige og bevissikrende forholdsregler vil desuden forekomme ret hyppigt i patentsager og kan derfor muligvis behandles mere effektivt af den afdeling, der træffer afgørelse i hovedsagen, eller af en dennes dommere. Ved at fastsætte i procesreglementet, hvem der har kompetence til at afsige kendelser efter en summarisk fremgangsmåde, opnås den fleksibilitet, der er nødvendig for at nå frem til den bedste løsning.

Artikel 16 i bilag II til statuttten – Udeblivelsesdom

Ved denne artikel ændres statuttens artikel 41 om udeblivelsesdomme.

Ifølge statuttens artikel 41 kan der afsiges en udeblivelsesdom, hvis den, der behørigt er indstævnet, undlader at indgive svarskrift. I patentsager mellem private parter bør dette ikke være det eneste tilfælde, hvor EF-Patentretten kan afgøre sager ved udeblivelsesdom. Den bør også kunne afsige en udeblivelsesdom, hvis sagsøgte ganske vist har indgivet svarskrift under den skriftlige forhandling, men senere hen efter at være blevet behørigt indstævnet undlader at give møde til den mundtlige forhandling for at forsvare sig. I dette tilfælde bør EF-Patentretten kunne afsige en udeblivelsesdom, som afslutter sagen, medmindre sagsøgte i overensstemmelse med statuttens artikel 41, andet punktum, inden en måned efter forkyndelse af dom i sagen fremsender en indsigelse imod den. Endelig bør der også kunne afsiges en udeblivelsesdom over sagsøger, som - selv om vedkommende behørigt er indstævnet - udebliver fra den mundtlige forhandling.

Artikel 17 i bilag II til statuttten – Genoptagelse af en sag

Statuttens artikel 44, stk. 1, indeholder bestemmelser om genoptagelse af en sag, som ikke er egnede for sager mellem private parter ved EF-Patentretten. I henhold til artikel 44 kan en pådømt sag begæres genoptaget, hvis der fremkommer en faktisk omstændighed af afgørende betydning, der inden dommens afsigelse var ukendt. Af retssikkerhedsgrunde er en sådan begrundelse for at genoptage en sag mellem private parter utilstrækkelig. Parterne skal kunne stole på en dom afsagt af EF-Patentretten, når alle retsmidler er udtømt, og dette gælder også, når en faktisk omstændighed af afgørende betydning var ukendt ved dommens afsigelse. Det skal kun i ganske særlige tilfælde være muligt at få en sag genoptaget, således at en pådømt sag kun kan begæres genoptaget, hvis der fremkommer en faktisk omstændighed af afgørende betydning, der var ukendt for den part, der begærer sagen genoptaget, og under påberåbelse af, at der er sket en grundlæggende rettergangsfejl eller en handling, som ifølge en endelig retsafgørelse udgør en strafbar handling. Kun i disse ganske særlige tilfælde er det begrundet, at en endelig afgørelse kan anfægtes.

Artikel 18 i bilag II til statuttten – Forlig

En tvist mellem parterne kan ikke kun bilægges ved en endelig afgørelse truffet af EF-Patentretten ved dom, men også ved forlig mellem parterne i EF-Patentretten. Denne artikel skaber hjemmel til retsforlig, som parterne kan indgå når som helst under forhandlingerne. Sådanne forlig, som stadfæstes af EF-Patentretten, har to vigtige virkninger: De afslutter forhandlingerne ved EF-Patentretten og fungerer som tvangsfuldbyrdsgrundlag i henhold til EF-traktatens artikel 244 og 256, hvis en part ikke overholder forligets vilkår. Andet punktum præciserer, at et forlig ikke kan berøre et EF-patents gyldighed, som udelukkende er reguleret ved gældende ret og ikke er undergivet partsautonomi. Parterne kan naturligvis frit afgøre, om de ønsker at indgå forlig, herunder også en aftale om at give afkald på patentet eller frivilligt at begrænse dets rækkevidde.

Artikel 19 i bilag II til statuttten – Indgivelse af processkrifter til den forkerte EF-ret

Statuttens artikel 54, stk. 1, vedrører den forpligtelse, som justitssekretærerne ved Domstolen og Retten i Første Instans har til at fremsende processkrifter, som er stilet til dem, men fejlagtigt er indgivet til den anden, til rette instans. Statuttens artikel 54, stk. 2, vedrører det tilfælde, at sagen anlægges enten ved Domstolen eller Retten i Første Instans, men hvor den anden ret har kompetence. I dette tilfælde kan den ret, hvor sagen er anlagt, med bindende virkning henvise sagen. Begge bestemmelser finder tilsvarende anvendelse på EF-Patentretten.

Ifølge statuttens artikel 54, stk. 3, kan behandlingen af en sag udsættes, indtil Domstolen har afsagt dom. Denne bestemmelse bør ændres og behandles særskilt i følgende artikel 20 i bilag II til statuttten.

Artikel 20 i bilag II til statuttten – Udsættelse af behandlingen

Denne artikel indeholder regler om udsættelse af behandlingen.

Stk. 1 omhandler ligesom i statuttens artikel 54, stk. 3, de tilfælde, hvor EF-Patentretten efter at have hørt parterne kan udsætte sin behandling af sagen for at afvente en afgørelse truffet af en anden EF-ret. EF-Patentretten bør kunne udsætte sin behandling, hvis der er tilstrækkelig sammenhæng mellem de spørgsmål, den skal tage stilling til i den pågældende sag, og andre spørgsmål, der er rejst i en sag ved Domstolen eller Retten i Første Instans. En udsættelse af behandlingen kan f.eks. overvejes, hvis der ved Domstolen - enten i form af en præjudiciel forelæggelse eller med henblik på en fornyet prøvelse i henhold til EF-traktatens artikel 225, stk. 2 - anlægges en sag, som rejser samme fortolkningsspørgsmål. En udsættelse af behandlingen kunne også overvejes, hvis Retten i Første Instans skal træffe afgørelse om gyldigheden af samme EF-patent, som også er genstand for en sag ved EF-Patentretten. Under disse omstændigheder bør en udsættelse af behandlingen overvejes for at sikre en ensartet retspraksis og en effektiv sagsbehandling.

Ifølge stk. 2 kan EF-Patentretten udsætte behandlingen, hvis der er anlagt en sag om ugyldigkendelse, og hvis en indsigelsessag verserer for Den Europæiske Patentmyndighed. Der er ikke fastsat bestemmelser om en automatisk udsættelse af behandlingen. EF-Patentretten afgør dette spørgsmål på grundlag af de forhold, der gør sig gældende i den enkelte sag. EF-Patentretten kan efter at have hørt parterne udsætte behandlingen, indtil der er truffet endelig afgørelse om indsigelsen. En endelig afgørelse, dvs. en afgørelse, som ikke kan påklages yderligere ved Den Europæiske Patentmyndighed, kan træffes af indsigelsesafdelingen eller efter appel af Den Europæiske Patentmyndigheds appelkammer.

Artikel 21 i bilag II til statuttten – Meddelelse af afgørelser

Ifølge denne artikel finder statuttens artikel 55 anvendelse på EF-Patentretten med enkelte ændringer. Artikel 55 bestemmer, hvilke afgørelser der skal forkyndes og for hvem. Justitssekretæren forkynder afgørelser, hvorved en sags behandling afsluttes, samt afgørelser, der afgør en del af en sags realitet, eller hvorved der tages stilling til en formalitetsindsigelse vedrørende kompetence eller en påstand om afvisning af sagen, for sagens parter. Medlemsstater og fællesskabsinstitutioner, som hverken har interveneret eller været part i sagen, modtager kun uformelt EF-Patentrettens endelige afgørelse til orientering. Det forekommer ikke nødvendigt med en formel forkyndelse af samtlige afgørelser.

Artikel 22 i bilag II til statuttten – Tvangsfuldbyrdelse af afgørelser truffet af EF-Patentretten

Denne artikel vedrører tvangsfuldbyrdelse af afgørelser truffet af EF-Patentretten.

Stk. 1 fastsætter to principper for tvangsfuldbyrdelsen af afgørelser truffet af EF-Patentretten. EF-Patentrettens afgørelser bør altid kunne tvangsfuldbyrdes, hvis de ikke kan appelleres yderligere. Tvangsfuldbyrdelsen indledes, når EF-Patentrettens afgørelse får retskraft. Appel af afgørelser truffet af EF-Patentretten bør derfor, da den forhindrer afgørelsen i at få retskraft, have opsættende virkning for afgørelsens fuldbyrdelse. Den, der har vundet en sag i første instans, kan dog have en legitim interesse i at indlede fuldbyrdelsen af afgørelsens vilkår, selv om modparten appellerer afgørelsen. En udsættelse af enhver form for tvangsfuldbyrdelse, indtil der er truffet afgørelse i appelsagen, kunne forringe værdien af sager ved EF-Patentretten markant, da det effektive retsmiddel muligvis først får virkning på et tidspunkt, hvor den berørte part ikke længere kan opnå de økonomiske fordele, sagen skulle have givet ham. Desuden må det betænkes, at EF-Patentretten pådømmer sagen efter en grundig bedømmelse. Hvis der derimod kan ske tvangsfuldbyrdelse, inden afgørelsen får retskraft, må det påses, at den, som fuldbyrdelsen er rettet imod, ikke lider skade, hvis afgørelsen i sidste ende ikke stadfæstes efter appel. Den foreliggende artikel skaber balance mellem de berørte parter interesser, idet den tillader EF-Patentretten at erklære sine afgørelser for eksigible, om nødvendigt mod sikkerhedsstillelse. Hvis EF-Patentretten gør tvangsfuldbyrdelsen betinget af, at der stilles sikkerhed, har sagsøgte, hvis han får medhold i sin appel af afgørelsen i første instans, der er fuldbyrdet over for ham, til enhver tid mulighed for f.eks. at få det betalte beløb tilbage, om nødvendigt fra sikkerhedsstillelsen, selv om modparten i mellemtiden er gået i konkurs. Hvornår der ikke skal stilles sikkerhed, fastlægges af EF-Patentretten. Der kunne f.eks. ses bort fra kravet om sikkerhedsstillelse i forbindelse med en udeblivelsesdom, når den behørigt indstævnedes part, afgørelsen går imod, ikke har givet møde, eller når en part har accepteret det fremsatte krav.

Stk. 2 forenkler ordningen for tvangsfuldbyrdelse af EF-Patentrettens afgørelser. Ifølge EF-traktatens artikel 225 A, stk. 6, sker tvangsfuldbyrdelsen af afgørelser truffet af EF-Patentretten efter bestemmelserne i EF-traktatens artikel 244 og 256, medmindre andet er fastsat i afgørelsen om oprettelse af EF-Patentretten. Ifølge EF-traktatens artikel 256 sker tvangsfuldbyrdelsen efter den borgerlige retsplejes regler i den medlemsstat, på hvis område den finder sted. For at kunne indlede en sådan fuldbyrdelsesprocedure skal den nationale myndighed, som den berørte medlemsstat har udpeget, påføre fuldbyrdelsespåtegning. Den nationale myndighed kan i denne forbindelse alene efterprøve afgørelsens ægthed. Selv om den nationale myndigheds

rolle således kun omfatter en formel prøvelse af ægtheden af den afgørelse, der skal fuldbyrdes, forekommer dette hverken påkrævet eller hensigtsmæssigt for fuldbyrdelsen af afgørelser truffet af EF-Patentretten. EF-Patentretten er bedst egnet til selv at bekræfte ægtheden af den afgørelse, der skal fuldbyrdes. En særlig procedure til at begære fuldbyrdelsespåtegning hos en national myndighed ville forhale fuldbyrdelsen unødigt og navnlig skabe problemer ved fuldbyrdelsen af foreløbige forholdsregler, som i sagens natur kræver hurtig handling, undertiden inden for få timer. Det foreslås derfor, at EF-Patentretten selv påfører fuldbyrdelsespåtegning på sine afgørelser, som en part efterfølgende kan få fuldbyrdet umiddelbart efter den nationale borgerlige retsplejes regler. Stk. 2 bestemmer desuden, at afgørelser kan tvangsfuldbyrdes over for medlemsstater. Medlemsstater kan som enhver anden fysisk eller juridisk person være part i sager ved EF-Patentretten. De kan få meddelt EF-patenter, og andre rettighedshavere kan anlægge sag mod dem med påstand om retskrænkelse. Derfor skal EF-Patentrettens afgørelser også kunne tvangsfuldbyrdes over for dem.

Stk. 3 omhandler et andet særligt forhold, der gælder for fuldbyrdelsen af afgørelser truffet af EF-Patentretten. Afgørelser, der består i en forpligtelse til at handle på en bestemt måde eller undlade bestemte handlinger, kan tvangsfuldbyrdes gennem ikendelse af tvangsbøder i tilfælde af manglende opfyldelse af afgørelsens vilkår. EF-Patentretten bør selv kunne ikende sådanne tvangsbøder ved manglende opfyldelse af dens afgørelser eller kendelser. Giver EF-Patentretten f.eks. pålæg om at bringe en krænkelse til ophør, bør den samtidig kunne afsige en kendelse, hvorved den manglende opfyldelse sanktioneres med en forpligtelse til at betale et bestemt beløb. Hvis en sådan kendelse krævede et særskilt søgsmål ved de nationale retter, kunne der gå kostbar tid tabt med at sikre, at EF-Patentrettens afgørelse blev overholdt. EF-Patentretten kan give pålæg om at betale et engangsbeløb i tilfælde af manglende opfyldelse af dens afgørelse. Den kan også give pålæg om at betale fortløbende bøder, idet størrelsen af bøderne vil bero på de omstændigheder, der fastlægges af retten, f.eks. for hvert enkelt tilfælde af manglende opfyldelse af rettens afgørelse eller for manglende opfyldelse inden for en bestemt tidsfrist. Den enkelte bøde skal stå i rimeligt forhold til den kendelse, der skal fuldbyrdes, og kan under ingen omstændigheder overstige 50 000 EUR.

Artikel 23 i bilag II til statuten – Retsafgifter

Ved denne artikel indføres der retsafgifter for sager ved EF-Patentretten.

Stk. 1 opstiller det princip, at der opkræves passende retsafgifter for sager ved EF-Patentretten. Mens det er gratis at få behandlet en sag ved Domstolen og Retten i Første Instans, forekommer det rimeligt, at parterne i tvister om EF-patenter yder et passende bidrag til dækning af EF-Patentrettens omkostninger. EF-Patentretten skal behandle tvister mellem private parter om disses subjektive rettigheder. De omkostninger, der er forbundet med sådanne tvister mellem private parter, bør ikke betales af offentligheden alene.

Ifølge stk. 2 vedtages der en afgiftsordning, som angiver arten og størrelsen af de forskellige afgifter. Afgiftsordningen bør vedtages af Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet og Domstolen eller på begæring af Domstolen og efter høring af Europa-Parlamentet og Kommissionen. Ved fastsættelsen af afgifternes størrelse skal der opnås den rette balance mellem grundsætningen om lige adgang til retsvæsenet og

det rimelige i, at parterne yder et bidrag til dækning af de omkostninger, der er forbundet med EF-Patentrettens tjenester. Dette indebærer, at gebyrerne ikke må virke afskrækkende og gøre det urimeligt dyrt at sikre overholdelsen af EF-patenter. Desuden må risikoen for, at der anlægges sag ved EF-Patentretten, særlig mod SMV'ere, ikke udgøre en finansiell trussel, der får disse til hellere at frafalde et standpunkt end at få truffet en afgørelse i sagen. Samtidig bør parterne påtage sig en rimelig andel af de omkostninger, der er forbundet med sagen. Ud over en afbalanceret afgiftsordning bør procesreglementet indeholde bestemmelser om fri proces for parter, der er ude af stand til at betale omkostningerne, således som det også er tilfældet i artikel 76 i procesreglementet for Domstolen og i artikel 94 ff. i procesreglementet for Retten i Første Instans.

Stk. 3 bestemmer, at afgifterne forudbetales, og at en part, som ikke har betalt de fastsatte retsafgifter, kan udelukkes fra videre deltagelse i sagen. Parterne skal betale de afgifter, der er fastsat i afgiftsordningen, inden EF-Patentretten indleder sagens behandling. Det skal sikre, at EF-Patentretten modtager de fastsatte afgifter uden at bruge unødige ressourcer på at inddrive afgifter, herunder internationalt over for parter, der ikke betaler deres afgifter. EF-Patentretten træffer afgørelse om sagsomkostningerne i henhold til statuttens artikel 38 og de relevante bestemmelser i procesreglementet, som indeholder nærmere bestemmelser om, hvilken part der i sidste ende bærer omkostningerne, således som det også er tilfældet for Domstolen i henhold til artikel 69 ff. og for Retten i Første Instans i henhold til artikel 87 ff. i deres respektive procesreglement. En vindende part, der har forudbetalt afgifter, kan således kræve afgifterne tilbagebetalt af den tabende part. Endelig bør det bemærkes, at EF-Patentretten "kan" udelukke parter fra videre deltagelse i sagen. Dette gør det muligt for EF-Patentretten at udvikle en praksis for, under hvilke omstændigheder afgifter undtagelsesvis ikke skal forudbetales, hvad der kan være hensigtsmæssigt ved presserende foreløbige forholdsregler, hvor der ikke er tid til forudgående betaling af afgifterne.

Artikel 24 i bilag II til statuten – Retsforhandlinger i medlemsstater

Artiklen præciserer, at EF-Patentretten kan føre forhandlinger i andre medlemsstater end den, hvor den har sæde, således som Rådet nåede til enighed om i sin fælles politiske linje af 3. marts 2003. Det tilkommer i det enkelte tilfælde EF-Patentretten at afgøre, om der bør føres sådanne forhandlinger.

Artikel 25 i bilag II til statuten – Processprog

Artiklen fastsætter de gældende principper for processproget ved EF-Patentretten.

Stk. 1 bestemmer, at EF-Patentretten fører forhandlingerne på det officielle EU-sprog i den medlemsstat, hvor sagsøgte er hjemmehørende, eller på et af disse efter sagsøgtes valg, hvis en medlemsstat har to eller flere officielle EU-sprog. Dette princip, som er fastsat i Rådets fælles politiske linje af 3. marts 2003, skal sikre, at en sagsøgt, der er hjemmehørende i EU, og mod hvem en sagsøger fremsætter krav, kan forsvare sig på et sprog, han kender eller må forventes at kende. Da det i reglen ikke er videre vanskeligt at fastsætte sagsøgtes hjemsted, er princippet klart med til at styrke sagsøgers retssikkerhed. Er sagsøgte imidlertid ikke hjemmehørende i en medlemsstat, fører EF-Patentretten forhandlingerne på det officielle EU-sprog, hvorpå patentet blev meddelt. Denne bestemmelse indeholder en klar regel for alle andre mulige situationer, hvor sagsøgte er hjemmehørende i et tredjeland.

Stk. 2 bestemmer i overensstemmelse med Rådets fælles politiske linje af 3. marts 2003, at et hvilket som helst EU-sprog efter anmodning fra parterne og med EF-Patentrettens samtykke kan vælges som processprog for at tage hensyn til deres respektive situation. Parterne vil f.eks. formentlig være enige om at anvende et andet sprog, hvis sagsøgte ganske vist er hjemmehørende i en anden medlemsstat end sagsøger, men stammer fra samme medlemsstat som sagsøger, eller hvis der i en virksomhed kommunikeres på samme internationale forretningssprog, som sagsøgte foretrækker at anvende frem for sproget i det land, hvor han er hjemmehørende. Under normale omstændigheder vil EF-Patentretten efterkomme parternes fælles anmodning om at skifte processprog. I ganske særlige tilfælde bør EF-Patentretten dog have beføjelse til at afslå anmodningen, f.eks. hvis anmodningen ikke fremsættes i tilstrækkelig god tid og derfor skaber vanskeligheder for EF-Patentretten, f.eks. hvis den fremsættes kort før eller under en mundtlig forhandling, så det ikke er muligt at sikre tolkning.

Stk. 3 præciserer, at EF-Patentretten i overensstemmelse med procesreglementet kan afhøre parterne, vidnerne og de sagkyndige på et hvilket som helst sprog. Finder EF-Patentretten det nødvendigt, skal den have ret til også at afhøre personer, der ikke taler et officielt EU-sprog. I dette tilfælde sørger justitssekretæren for tolkning til processproget og på begæring af en part til det sprog, denne part anvender under den mundtlige forhandling i overensstemmelse med procesreglementet.

Endelig kan EF-Patentretten ifølge stk. 4 tillade, at der fremlægges dokumenter udfærdiget på et andet sprog end processproget for at undgå unødvendige og omkostningskrævende oversættelser. EF-Patentretten kan dog når som helst kræve, at der fremlægges en sådan oversættelse.

Artikel 26 i bilag II til statutten – Appel af afgørelser truffet af EF-Patentretten

Denne artikel indeholder bestemmelser om muligheden for at appellere afgørelser truffet af EF-Patentretten.

Stk. 1 bestemmer, at endelige afgørelser truffet af EF-Patentretten kan appelleres senest to måneder efter, at afgørelsen er forkyndt. Bestemmelsen svarer til statuttens artikel 56, stk. 1, om appel af afgørelser truffet af Retten i Første Instans. Artiklens efterfølgende ordlyd om appel af afgørelser "der afgør en del af en sags realitet, eller hvorved der tages stilling til en formalitetsindsigelse vedrørende Rettens kompetence eller en påstand om afvisning af sagen" er ikke medtaget for EF-Patentretten. En afgørelse, der afgør en del af en sags realitet, vil være en dom afsagt af EF-Patentretten og kan således appelleres. Det samme gælder en afgørelse, hvorved EF-Patentretten erklærer sig inkompetent eller afviser en sag som uantagelig.

Stk. 2 indeholder en særlig bestemmelse om muligheden for at appellere afgørelser om foreløbige forholdsregler i henhold til EF-traktatens artikel 243, afgørelser om udsættelse af en tvangsfuldbyrdelse i henhold til EF-traktatens artikel 256, stk. 4, og afgørelser om bevissikrende forholdsregler i henhold til artikel 14 i bilag II til statutten. Sådanne afgørelser kan appelleres senest to måneder efter, at de er forkyndt. Statuttens artikel 57, stk. 2, indeholder en tilsvarende bestemmelse for Retten i Første Instans. I de tilfælde, der er nævnt i TRIPs-aftalens artikel 50, stk. 2, hvor der er afsagt kendelse, uden at den part, forholdsreglerne går imod, forud er blevet hørt, består retsmidlet ikke i en direkte appel. I stedet kan denne part senest to måneder efter, at afgørelsen er forkyndt, begære sagen genoptaget for EF-

Patentretten, som herefter under tilbørlig hensyntagen til de argumenter, der fremføres af den part, forholdsreglerne går imod, enten efterprøver og ændrer, tilbagekalder eller stadfæster forholdsreglerne. Denne afgørelse fra EF-Patentretten kan herefter appelleres. På denne måde sikrer man, at en appel kun kan anvendes som retsmiddel mod en velfunderet afgørelse truffet af EF-Patentretten efter en kontradiktorisk procedure.

Ifølge stk. 3 kan en afgørelse om ikke at tage en begæring om intervention til følge appelleres senest to uger efter forkyndelsen af afgørelsen om ikke at tage begæringen til følge (sml. statuttens artikel 57, stk. 1, for så vidt angår Retten i Første Instans).

Stk. 4 vedrører muligheden for at appellere andre afgørelser truffet af EF-Patentretten under sagens behandling. Muligheden for at appellere enhver afgørelse, hvorved der tages stilling til en formalitetsindsigelse, synes for vidtgående og kunne lamme retsforhandlingerne. Sådanne afgørelser bør kun kunne appelleres, hvis det udtrykkeligt er tilladt i henhold til procesreglementet. Medmindre andet er fastsat i procesreglementet, skal en rettergangsfejl behandles som led i en appel af selve dommen, hvilket sikrer en hurtig behandling i første instans og samtidig giver parterne tilstrækkelige garantier. Muligheden for en isoleret appel af afgørelser om procedurespørgsmål kunne overvejes, hvis en umiddelbar appel er berettiget på grund af betydningen af den anfægtede afgørelse, f.eks. i tilfælde af en afgørelse truffet af EF-Patentretten om manglende uvildighed.

Stk. 5 præciserer, at der kun kan iværksættes appel som omhandlet i denne artikels stk. 1-4 af den part, som helt eller delvis ikke har fået medhold (sml. statuttens artikel 56, stk. 2, for så vidt angår Retten i Første Instans). De sager, som er omhandlet i stk. 2 og 3, skal behandles efter den summariske fremgangsmåde i statuttens artikel 39 (sml. statuttens artikel 57, stk. 3, for så vidt angår Retten i Første Instans).

Artikel 27 i bilag II til statutten – Appelgrunde

I artiklen angives de enkelte appelgrunde. Ifølge EF-traktatens artikel 225 A, stk. 3, kan afgørelser truffet af de særlige retsinstanser, der er oprettet i henhold til denne artikel, kun appelleres, for så vidt angår retsspørgsmål, medmindre andet er fastsat i afgørelsen om oprettelse af den særlige retsinstans.

Stk. 1 bestemmer for EF-Patentretten, at appellen kan baseres på retsspørgsmål og sagens faktiske omstændigheder.

Stk. 2 opregner, hvilke grunde appel af retsspørgsmål kan støttes på. En sådan appel kan støttes på, at EF-Patentretten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som krænker appellantens interesser, eller at EF-Patentretten har overtrådt fællesskabsretten. Samme liste findes i statuttens artikel 58, stk. 1, for appel til Domstolen af afgørelser om retsspørgsmål truffet af Retten i Første Instans.

Stk. 3 opregner, hvilke grunde appel af sagens faktiske omstændigheder kan støttes på. I sager mellem private parter bør appel ikke være begrænset til retsspørgsmål, men bør også være mulig mht. sagens faktiske omstændigheder, hvorimod det ikke bør være muligt at få foretaget en helt ny prøvelse af sagen i anden instans. Var det muligt at få foretaget en helt ny prøvelse af sagen, ville det forringe værdien af førstestanssager ved EF-Patentretten og kunne føre til, at sagens behandling blev

forrykket til appelinstansen ved Retten i Første Instans, som derefter kunne risikere at være ude af stand til at varetage sine opgaver som appelinstans korrekt, som består i at behandle de specifikke spørgsmål, som parterne indbringer for en højere instans til efterprøvelse. Med henblik herpå kan appel af sagens faktiske omstændigheder støttes på, at der er foretaget en fornyet bedømmelse af de faktiske omstændigheder og beviser, der er fremført for EF-Patentretten. Efter appel vil det stå Retten i Første Instans frit for at foretage sin egen bedømmelse af de faktiske omstændigheder, parterne indbragte under sagen i første instans ved EF-Patentretten. Anfægtes visse faktiske omstændigheder, kan Retten i Første Instans desuden foretage sin egen bedømmelse af de beviser, der blev fremført under sagen i første instans. Parternes mulighed for under appelsagen at fremføre nye faktiske omstændigheder eller beviser for første gang vil dog være begrænset til de tilfælde, hvor den pågældende part ikke med rimelighed kunne forventes at have fremført dem under sagen ved EF-Patentretten. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis en faktisk omstændighed har været ukendt for en part, og parten ikke under iagttagelse af fornøden omhu har kunnet have kendskab til den, eller hvis EF-Patentretten har haft en opfattelse af sagen, som har medført, at kendte faktiske omstændigheder er blevet anset for at være uden betydning. Retten i Første Instans fastsætter ved retspraksis, under hvilke omstændigheder en part ikke med rimelighed kunne forventes at have fremført faktiske omstændigheder og beviser under sagen i første instans, hvilket giver Retten den fornødne fleksibilitet til at tage hensyn til alle de situationer, der kan forekomme i praksis.

Stk. 4 bestemmer, at appel ikke kan iværksættes alene til forandring af afgørelser om sagsomkostninger eller om dissens størrelse, således som statuttens artikel 58, stk. 2, gør det for appel af afgørelser truffet af Retten i Første Instans.

Artikel 28 i bilag II til statuttens – Afgørelser truffet af Retten i Første Instans og hjemvisning til EF-Patentretten

Denne artikel vedrører afgørelser truffet af Retten i Første Instans og muligheden for hjemvisning til EF-Patentretten.

Stk. 1 bestemmer, at Retten i Første Instans, hvis den giver appellanten medhold, ophæver den af EF-Patentretten truffede afgørelse og træffer endelig afgørelse. Kun under særlige omstændigheder kan Retten i Første Instans hjemvise sagen til EF-Patentretten til afgørelse. Det forekommer afgørende for en effektiv og hurtig behandling af en patentsag, at man undgår unødvendige hjemvisninger af en sag mellem instanserne. Til forskel fra statuttens artikel 61, som vedrører appel til Domstolen af afgørelser om retsspørgsmål truffet af Retten i Første Instans, og hvori det hedder, at Domstolen selv kan træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse, eller hjemvise den til Retten i Første Instans, bestemmes det i nærværende artikel, at Retten i Første Instans træffer afgørelse i patentappelsager. Dette følger af patentappelsagers karakter, hvor der også kan tages hensyn til de faktiske omstændigheder. Retten i Første Instans kan lægge de faktiske omstændigheder til grund, som efter dens opfattelse savnes, og derpå træffe endelig afgørelse, mens Domstolen kun kan gøre brug af de faktiske omstændigheder, der er lagt til grund af førsteinstansen, hvilket gør det nødvendigt at hjemvise sagen, hvis der er behov for at få lagt yderligere faktiske omstændigheder til grund.

Der er imidlertid tilfælde, hvor det kunne være hensigtsmæssigt at hjemvise sagen til EF-Patentretten. Det kan bl.a. være begrundet, hvis sagen ikke er blevet realitetsbehandlet ved EF-Patentretten, og parterne ville blive frataget hele førsteinstansbehandlingen, hvis Retten i Første Instans traf en direkte afgørelse. Som eksempler på tilfælde, hvor sagen skal hjemvises til EF-Patentretten, kan nævnes appel af en afgørelse truffet af EF-Patentretten om, at denne ikke har den fornødne kompetence, eller hvori f.eks. kun ansvarsspørgsmålet som sådant afgøres, men ikke erstatningens størrelse. Et andet tilfælde, hvor det kunne overvejes at hjemvise sagen, er, hvis EF-Patentretten har begået en grundlæggende rettergangsfejl, som har haft indvirkning på dommen, hvilket f.eks. kan være tilfældet, hvis det kontradiktoriske princip er blevet tilsidesat. I dette tilfælde kan førsteinstansforhandlingerne muligvis ikke anses for at være et effektivt retsmiddel.

Stk. 2 bestemmer, at EF-Patentretten i tilfælde af en hjemvisning er bundet af de afgørelser om retsspørgsmål, der er indeholdt i den afgørelse, der er truffet af Retten i Første Instans (sml. statuttens artikel 61, stk. 2, om Retten i Første Instans).

Artikel 29 i bilag II til statutten – Procesreglement

Denne artikel bestemmer, at procesreglementet for EF-Patentretten skal indeholde alle forskrifter, der er nødvendige for at anvende og om fornødent udfylde bilag II til statutten. Statuttens artikel 63 indeholder en tilsvarende bestemmelse om Domstolen og Retten i Første Instans.

Kapitel II – Appel til Retten i Første Instans

Kapitel II indeholder de ændringer, der skal foretages i statutten for Domstolen, så Retten i Første Instans kan varetage sin funktion som appelinstans i EF-patentsager, og indeholder bl.a. bestemmelser om en specialiseret patentappelfdeling ved Retten i Første Instans og særlige bestemmelser om rettergangsmåden.

Artikel 5 – Antal dommere ved Retten i Første Instans

I denne artikel foreslås det, at antallet af dommere ved Retten i Første Instans øges med tre dommere fra 15 til 18. EF-patentsager skal behandles af en specialiseret patentappelfdeling, som bør oprettes ved Retten i Første Instans i overensstemmelse med statuttens artikel 61a som ændret ved denne afgørelses artikel 6. De tre dommere ved patentappelfdelingen bør være nye dommere, der udnævnes ved Retten i Første Instans, i betragtning af den faglige profil, kandidaterne skal have, og i betragtning af den øgede sagsmængde ved Retten i Første Instans som følge af EF-patentappelsager.

Artikel 6 – EF-patentappelsager

Ved denne artikel indsættes artikel 61a i statutten for Domstolen. Artiklen indeholder særlige bestemmelser om EF-patentappelsager ved Retten i Første Instans.

Stk. 1 i den foreslåede artikel 61a i den ændrede statut bestemmer, at der ved Retten i Første Instans oprettes en særlig afdeling bestående af tre dommere, som behandler appel af afgørelser truffet af EF-Patentretten. En sådan specialiseret afdeling forekommer nødvendig i betragtning af den særlige type sager, der skal behandles. EF-patentsager er sager mellem private parter inden for et område, der kræver særlig

erfaring. Det vil være vanskeligt at oparbejde og vedligeholde den fornødne erfaring, hvis sådanne appelsager blev behandlet af forskellige afdelinger. I stedet bør sagerne behandles af én enkelt afdeling, så sagkundskaben bliver samlet i Retten i Første Instans.

I stk. 2 i den ændrede statuts artikel 61a foreslås det, at de dommere, som sætter patentappelaafdelingen ved Retten i Første Instans, bør have stor juridisk sagkundskab inden for patentret. Denne bestemmelse stemmer overens med det mål, der generelt er forfulgt ved oprettelsen af domstolsordningen for EF-patenter, dvs. en specialiseret domstolsordning for tvister om EF-patenter. Et af de centrale krav, der er blevet stillet til EF-patentsystemet, har været at styrke retssikkerheden i EU gennem en central og specialiseret domstolsordning med erfarne dommere. Da dette forekommer at være afgørende for hele systemets succes, bør dommerne både i første instans og efter appel have sagkundskab inden for patentret. Nærværende bestemmelse ændrer på ingen måde EF-traktatens artikel 224 om udnævnelsen af dommerne ved Retten i Første Instans. Denne artikel gælder naturligvis også for udnævnelsen af de dommere, der skal sætte patentappelaafdelingen. Ved nærværende bestemmelse forpligter Rådet sig alene til at indstille kandidater og udnævne dommere, der har en bestemt faglig profil.

Med henvisningen til statuttens artikel 17, stk. 5, og artikel 50 angives det, at patentappelaafdelingen ved Retten i Første Instans ikke skal være løsrevet fra resten af Retten. Formålet er blot at sikre, at EF-patentappelsager, når Retten sættes i normal sammensætning, behandles af specialiserede dommere med særlig erfaring på området. Et hvilket som helst medlem af Retten i Første Instans kan tværtimod tilkaldes til patentappelaafdelingen, når der er behov for en ekstra dommer. Dette er tilfældet, når patentappelaafdelingen i overensstemmelse med statuttens artikel 50 sættes af flere end tre dommere, hvilket f.eks. kan være hensigtsmæssigt i sager, der rækker ud over patentretten og vedrører fællesskabsrettens ensartede anvendelse eller sammenhæng. Desuden kan en dommer fra en anden afdeling tilkaldes i overensstemmelse med statuttens artikel 17, stk. 5, hvis en dommer i patentappelaafdelingen får forfald. Endelig er der intet, der taler imod, at andre sager end EF-patentsager, f.eks. EF-varemærkesager eller EF-designsager, kan henvises til patentappelaafdelingen i overensstemmelse med statuttens artikel 50, stk. 2, når sagsmængden tillader dette.

Den ændrede statuts artikel 61a, stk. 3, vedrører appelproceduren ved patentafdelingen ved Retten i Første Instans. Bestemmelsen skal sikre, at de statutbestemmelser, der regulerer rettergangsmåden i EF-patentsager, gælder under hele sagens behandling i første og anden instans. Er det på grund af EF-patentsagers særlige karakter (sager mellem private parter) nødvendigt med særlige bestemmelser om rettergangsmåden, bør disse gælde på samme måde for EF-Patentretten og for Retten i Første Instans efter appel. Statuttens artikel 53 bestemmer, for så vidt angår Retten i Første Instans, at statuttens afsnit III finder anvendelse på rettergangsmåden ved Retten. Dette gælder også for EF-Patentretten i henhold til artikel 10 i bilag II til statutten. De særbestemmelser, der ændrer statuttens afsnit III, for så vidt angår rettergangsmåden i første instans ved EF-Patentretten, finder også anvendelse på rettergangsmåden ved patentappelaafdelingen ved Retten i Første Instans. Det berører følgende bestemmelser i bilag II til statutten: assisterende referenter (artikel 7), bestemmelser i statuttens afsnit III, der ikke finder anvendelse på patentsager (artikel 10), den europæiske patentrådgivers rolle i forbindelse med repræsentation (artikel 11), mundtlig og skriftlig forhandling (artikel 12), bevisoptagelse (artikel 13),

foreløbige og bevissikrende forholdsregler (artikel 14), kendelser om særlige retsmidler efter en summarisk fremgangsmåde (artikel 15), udeblivelsesdom (artikel 16), genoptagelse af en sag (artikel 17), forlig (artikel 18), alle EF-retters forpligtelse til at fremsende fejlagtigt indgivne processkrifter og henvise sagen til den kompetente ret (artikel 19), udsættelse af behandlingen (artikel 20), meddelelse af afgørelser (artikel 21), tvangsfuldbyrdelse af afgørelser (artikel 22) og retsafgifter (artikel 23). Nærmere oplysninger fås i de enkelte bestemmelser, der henvises til i nærværende artikel.

Stk. 3, andet punktum, bestemmer, at medlemsstaterne og Fællesskabernes institutioner kan indtræde i EF-patentsager ved Retten i Første Instans i overensstemmelse med statuttens artikel 40, stk. 1. Dette er i henhold til artikel 10 i bilag II til statutten ikke muligt i sager i første instans ved EF-Patentretten. En sådan intervention synes alt for vidtgående i sager i første instans, men synes derimod at være relevant i anden instans, så medlemsstaterne og Fællesskabernes institutioner kan være med til at udvikle retsspørgsmål inden for EF-patentret.

Den ændrede statuts artikel 61a, stk. 4, bestemmer, at processproget i appelsagen er det sprog, hvorpå sagen blev ført ved EF-Patentretten. Dette sikrer en ensartet behandling under hele sagen, både i første og anden instans. Stævninger, afgørelser, skriftlige indlæg, vidneforklaringer, sagkyndige erklæringer osv. kan behandles direkte i anden instans uden oversættelse. Desuden kan det være, at parterne valgte deres repræsentation i første instans ud fra processproget og gerne vil have, at den befuldmægtigede, som er bekendt med sagen, også repræsenterer dem ved Retten i Første Instans efter appel. Det er ikke muligt at overtage bestemmelsen i artikel 25, stk. 1, i bilag II til statutten, som bestemmer, at processproget ved EF-Patentretten er sproget i den medlemsstat, hvor sagsøgte er hjemmehørende, da den, der er sagsøger i første instans, kan gå hen at blive sagsøgt efter appel. De øvrige principper, der er fastsat i artikel 25, stk. 2-4, i bilag II til statutten (dvs. at parterne kan blive enige om at anvende et sprog som processprog, at parterne, vidnerne og de sagkyndige kan afhøres på et andet sprog end processproget, og at der kan fremlægges dokumenter udfærdiget på et andet sprog end processproget) finder dog også anvendelse på appelsager.

Kapitel III – Afsluttende bestemmelser

Kapitel III indeholder de afsluttende bestemmelser om overgangsbestemmelserne og om afgørelsens ikrafttræden.

Artikel 7 – Overgangsbestemmelser

Denne artikels stk. 1 vedrører udnævnelsen af EF-Patentrettens præsident og bestemmer, at EF-Patentrettens første præsident udnævnes på de samme betingelser som rettens medlemmer, medmindre Rådet beslutter, at også den første præsident skal vælges af dommerne i henhold til artikel 4 i bilag II til statutten. En tilsvarende fremgangsmåde blev anvendt på Retten i Første Instans i henhold til artikel 11, stk. 1, i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af Retten i Første Instans.

Stk. 2 vedrører de nyudnævnte, første dommere ved EF-Patentretten. For at få en cyklus, hvor EF-Patentretten kun fornyes delvis på ethvert givent tidspunkt som fastsat i artikel 2 i bilag II til statutten, vil nogle af EF-Patentrettens første

medlemmer skulle have en kortere embedsperiode. Rådets formand udpeger ved lodtrækning de dommere, hvis embeder efter udløbet af den første treårsperiode skal nybesættes, således som det også blev fastsat for Retten i Første Instans i artikel 12 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af Retten i Første Instans.

Artikel 8 – Ikrafttræden

Denne artikel bestemmer, hvornår afgørelsen træder i kraft. Afgørelsens ikrafttræden er afhængig af vedtagelsen af Rådets afgørelse i henhold til EF-traktatens artikel 229 A om tildeling af kompetence til Domstolen til at afgøre tvister om EF-patenter og af alle medlemsstaters godkendelse heraf i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser. Når medlemsstaterne har givet meddelelse som foreskrevet, kan de forberedelser, der er nødvendige for at kunne oprette EF-Patentretten og patentappellafdelingen ved Retten i Første Instans, påbegyndes.

Artikel 1 i bilag II til statuten, som indeholder den bestemmelse, hvorefter EF-Patentretten ved Domstolen tillægges kompetence, bør dog først træde i kraft den dag, hvor Rådets afgørelse om tildeling af kompetence til Domstolen træder i kraft, hvilket for sin del afhænger af, hvornår Domstolens præsident offentliggør en meddelelse om, at EF-Patentretten og appellafdelingen ved Retten i Første Instans gyldigt er blevet oprettet. På denne måde sikres, at tildelingen af kompetence til Domstolen og tildelingen af kompetence til EF-Patentretten får virkning på samme tidspunkt, der på én gang markerer, at overgangsperioden ophører, og at EF-retsinstansen optager sin virksomhed.

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

om oprettelse af EF-Patentretten og om appel til Retten i Første Instans

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 225 A og 245,

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet²,

under henvisning til udtalelse fra Domstolen³,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg⁴, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Det Europæiske Råd opfordrede ved sit møde i Lissabon i marts 2000 til, at der blev taget de nødvendige skridt til at øge Den Europæiske Unions konkurrenceevne i en moderne videnbaseret økonomi, og understregede vigtigheden af en effektiv patentbeskyttelse i hele Fællesskabet.
- (2) Patentbeskyttelsessystemet har hidtil været kendetegnet ved patenter, der meddeles af en national patentmyndighed i en medlemsstat eller af Den Europæiske Patentmyndighed med virkning i en medlemsstat, og ved håndhævelse af patentrettighederne ved de nationale retter i den pågældende medlemsstat.
- (3) Den europæiske innovative industri er afhængig af en effektiv retlig beskyttelse af sine opfindelser i hele Fællesskabet. Indførelsen af et EF-patentsystem, som omfatter et EF-enhedspatent og muligheden af at håndhæve en sådan rettighed ved en EF-retsinstans, der oprettes senest i 2010 efter en overgangsperiode, hvor de nationale retter fortsat er kompetente, vil tilvejebringe de manglende led i et fuldstændigt patentbeskyttelsessystem i EU.

¹ EUT C

² EUT C

³ EUT C

⁴ EUT C

- (4) Ved Rådets forordning (EF) nr. .../2003 af [dato]⁵ indføres der EF-patentrettigheder. Indehavere af sådanne rettigheder opnår beskyttelse af deres opfindelser i hele Fællesskabet i henhold til de ensartede regler i forordningen.
- (5) Ved afgørelse 2003/.../EF⁶ tillægger Rådet Domstolen kompetence til at afgøre visse tvister om EF-patente og henstillet til medlemsstaterne at vedtage disse bestemmelser i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.
- (6) I henhold til traktatens artikel 220, stk. 2, kan der på de betingelser, der er fastsat i traktatens artikel 225 A, til Retten i Første Instans knyttes særlige retsinstanser, som på visse særlige områder skal udøve den domstolskompetence, der er fastsat i traktaten.
- (7) Den kompetence, der i henhold til traktatens artikel 229 A tillægges Domstolen til at afgøre tvister om EF-patenter, bør i første instans udøves af en særlig retsinstans, der oprettes med hjemmel i traktatens artikel 225 A, og som benævnes "EF-Patentretten".
- (8) I henhold til traktatens artikel 225, stk. 2, har Retten i Første Instans have kompetence til at træffe afgørelse i sager, der indbringes til appel af afgørelser truffet af de i medfør af traktatens artikel 225 A oprettede særlige retsinstanser. Med henblik herpå bør der ved Retten i Første Instans oprettes en specialiseret appelafdeling for patentsager til at behandle sager angående appel af afgørelser truffet af EF-Patentretten. De afgørelser, der træffes af Retten i Første Instans i sager angående appel af afgørelser truffet af EF-Patentretten, kan i henhold til traktatens artikel 225, stk. 2, undtagelsesvis underkastes fornyet prøvelse ved Domstolen, hvis der er alvorlig risiko for, at fællesskabsrettens ensartede anvendelse eller sammenhæng skades.
- (9) For at tage hensyn til den særlige karakter, EF-patentsager mellem private parter har, og sikre en ensartet rettergangsmåde i begge instanser er det nødvendigt at ændre bestemmelserne om rettergangsmåden i protokollen vedrørende statuten for Domstolen både for så vidt angår rettergangsmåden ved EF-Patentretten i første instans og ved Retten i Første Instans i appelsager.
- (10) Et centralt og specialiseret EF-retssystem, der har enekompetence til at afgøre tvister om EF-patenter, og som består af EF-Patentretten i første instans og en appelafdeling af Retten i Første Instans, bør sikre sagkundskab og afgørelser af højeste kvalitet. Dette bør sikre en effektiv behandling af patentsager i hele Fællesskabet, udviklingen af en fælles retspraksis og en ensartet anvendelse af de EF-retlige regler om patent –

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

⁵ EUT L
⁶ EUT L

Kapitel I

EF-Patentretten

Artikel 1

Oprettelse

En særlig retsinstans, benævnt "EF-Patentretten", knyttes til De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans. EF-Patentretten har sæde ved Retten i Første Instans.

Artikel 2

Anvendelse af traktatens bestemmelser

Traktatens artikel 241, 243, 244 og 256 finder anvendelse på EF-Patentretten, medmindre andet er anført i dette i kapitel.

Artikel 3

Statutbestemmelser om særlige retsinstanser

I protokollen vedrørende statutten for Domstolen indsættes som afsnit VI:

"Afsnit VI

SÆRLIGE RETSINSTANSER

Artikel 65

Bestemmelser om kompetence, sammensætning, organisation og procedure for de i henhold til traktatens artikel 225 A oprettede særlige retsinstanser fastsættes i bilag til denne statut."

Artikel 4

Bilag til protokollen om statutten for Domstolen

I protokollen vedrørende statutten for Domstolen indsættes som bilag [II]:

"Bilag [II]

EF-Patentretten

Artikel 1

EF-Patentretten har enekompetence til som første instans at træffe afgørelse i sager om anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. .../... af ... [om EF-patent] og Rådets forordning (EF) nr. .../... af ... [om supplerende EF-beskyttelsescertifikater], i det omfang denne kompetence er tillagt Domstolen i henhold til traktatens artikel 229 A.

Artikel 2

EF-Patentretten består af syv dommere, som udnævnes for et tidsrum af seks år. Hvert tredje år finder en delvis nybesættelse af dommerembederne sted, Der afgår skiftevis fire og tre dommere. Afgående dommere kan genudnævnes.

Dommerne vælges blandt de af medlemsstaterne indstillede kandidater, som skal have stor anerkendt juridisk sagkundskab inden for patentret. Dommerne udnævnes af Rådet på grundlag af deres sagkundskab efter høring af et udvalg, der nedsættes i overensstemmelse med artikel 3.

Artikel 3

Et rådgivende udvalg, der nedsættes til dette formål, afgiver inden Rådets afgørelse om udnævnelse udtalelse om, hvorvidt kandidaterne har en profil, der gør dem egnede til embedet som dommer ved EF-Patentretten. Udvalget kan til denne udtalelse knytte en liste over kandidater, der besidder den mest relevante juridiske erfaring på højt niveau. En sådan liste skal indeholde et antal kandidater svarende til det dobbelte af det antal dommere, Rådet skal udnævne.

Det rådgivende udvalg skal sammensættes af syv medlemmer, der vælges blandt tidligere medlemmer af Domstolen, Retten i Første Instans, EF-Patentretten og jurister med anerkendte faglige kvalifikationer. Rådet træffer med kvalificeret flertal og på forslag af Domstolens præsident afgørelse om udnævnelsen af det rådgivende udvalgs medlemmer og om dets forretningsorden.

Artikel 4

Dommerne vælger præsidenten for EF-Patentretten af deres midte for et tidsrum af tre år. Præsidenten kan genvælges.

Artikel 5

Statuttens artikel 2-7, artikel 13-15, artikel 17, stk. 1, 2 og 5, og artikel 18 finder anvendelse på EF-Patentretten og dens medlemmer.

Ed som omhandlet i statuttens artikel 2 aflægges for Domstolen, som også træffer de i statuttens artikel 3, 4 og 6 omhandlede afgørelser, efter at Retten i Første Instans og EF-Patentretten er blevet hørt.

Artikel 6

EF-Patentretten udnævner sin justitssekretær og træffer bestemmelse om hans stilling. Statuttens artikel 3, stk. 4, og artikel 10, 11 og 14 finder tilsvarende anvendelse på EF-Patentrettens justitssekretær.

Artikel 7

Teknisk sagkyndige bistår som assisterende referenter dommerne i sagsbehandlingen. Statuttens artikel 3, stk. 4 og artikel 3 finder anvendelse.

De assisterende referenter skal have stor sagkundskab inden for det relevante tekniske område. De udnævnes for et tidsrum af seks år på forslag af Domstolen. Afgående assisterende referenter kan genudnævnes.

Assisterende referenter skal på vilkår, der fastsættes i procesreglementet, deltage i forberedelsen af sager, retsforhandlingerne og rådslagningerne om sager. De har ret til at stille spørgsmål til parterne. De kan ikke afgive stemme.

Artikel 8

EF-Patentretten sættes i afdelinger bestående af tre dommere.

I visse sager omhandlet i procesreglementet kan EF-Patentretten sættes i udvidet sammensætning eller med en enkelt dommer. Procesreglementet skal indeholde bestemmelser om, med hvilket antal dommere retten skal sættes for at være beslutningsdygtig.

Præsidenten for EF-Patentretten er formand for en af afdelingerne med tre dommere. Desuden er han formand, når EF-Patentretten sættes i udvidet sammensætning. Formændene for de øvrige afdelinger vælges af dommerne af deres midte for et tidsrum af tre år. De kan genvælges.

Afdelingernes sammensætning og sagsfordelingen mellem dem fastsættes i procesreglementet.

Artikel 9

Præsidenten for Domstolen eller, hvis det er relevant, præsidenten for Retten i Første Instans fastsætter i enighed med præsidenten for EF-Patentretten, under hvilke betingelser tjenestemænd og andre ansatte ved Domstolen skal gøre tjeneste ved EF-Patentretten med henblik på udøvelsen af dennes virksomhed. Visse tjenestemænd eller øvrige ansatte er undergivet EF-Patentrettens justitssekretær under tilsyn af EF-Patentrettens præsident.

Artikel 10

Rettergangsmåden ved EF-Patentretten er reguleret ved statuttens afsnit III, undtagen statuttens artikel 21, stk. 2, artikel 22 og 23, artikel 40, stk. 1 og 3, artikel 42 og 43. Dette bilags artikel 11-25 finder anvendelse.

I nødvendigt omfang præciseres og udfyldes disse regler i EF-Patentrettens procesreglement. Procesreglementet kan fravige statuttens artikel 40 under hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende for sager på EF-patentområdet.

Artikel 11

Advokater som omhandlet i statuttens artikel 19 kan bistås af en europæisk patentrådgiver, der er opført på den liste, Den Europæiske Patentmyndighed fører med henblik på repræsentation for denne, og som er statsborger i en medlemsstat eller i en anden stat, der er part i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Europæiske patentrådgivere har ret til at tage ordet under retsforhandlingerne på de vilkår, der fastsættes i procesreglementet.

Statuttens artikel 19, stk. 5 og 6, finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 12

Uanset statuttens artikel 20, stk. 4, 5 og 6, finder de følgende bestemmelser anvendelse:

Den mundtlige forhandling omfatter den refererende dommers fremlæggelse af sagens vigtigste punkter, EF-Patentrettens høring af parterne og bedømmelse af bevismaterialet.

EF-Patentretten kan i overensstemmelse med procesreglementet og efter at have hørt parterne bestemme, at der ikke skal være mundtlig forhandling.

Det kan bestemmes i procesreglementet, at hele eller en del af forhandlingen kan foretages elektronisk, og på hvilke vilkår dette kan ske.

Artikel 13

Uanset statuttens artikel 24, stk. 1, første punktum, finder de følgende bestemmelser anvendelse:

Hvis en part har fremlagt rimeligt disponibelt bevismateriale, der er tilstrækkeligt til at støtte partens anbringender, og til støtte for anbringenderne har påberåbt sig bevismateriale, som er i modpartens besiddelse, kan EF-Patentretten kræve, at modparten fremlægger dette bevismateriale, forudsat at fortrolige oplysninger beskyttes.

Artikel 14

EF-Patentrettens kompetence til at træffe de nødvendige foreløbige forholdsregler er ikke betinget af, at hovedsagen allerede er indbragt for den.

Hvis der kan godtgøres at foreligge en risiko for, at bevismateriale tilintetgøres allerede inden et sagsanlæg vedrørende realiteten, kan EF-Patentretten i tilfælde af en aktuel eller nært forestående krænkelse af et EF-patent give tilladelse til, at der hvor som helst enten kan udarbejdes en udførlig beskrivelse af de omtvistede varer med eller uden udtagning af prøver eller foretages en beslaglæggelse af disse og, om nødvendigt, af de hertil hørende dokumenter.

Hvis de foreløbige eller bevissikrende forholdsregler ophæves, pålægger EF-Patentretten på begæring af rekvisitus rekvirenten at yde rekvisitus passende erstatning for de skader, der er lidt som følge af disse forholdsregler.

Artikel 15

Statuttens artikel 39 om kendelser om særlige retsmidler efter en summarisk fremgangsmåde finder også anvendelse på bevissikrende forholdsregler. I procesreglementet fastsættes, hvem der har kompetence til at afsige kendelse herom.

Artikel 16

Medmindre andet følger af statuttens artikel 41, kan der afsiges en udeblivelsesdom over en behørigt indstævnet part, der udebliver fra den mundtlige forhandling.

Artikel 17

Uanset statuttens artikel 44, stk. 1, finder de følgende bestemmelser anvendelse:

En sag, hvori der er afsagt dom, kan undtagelsesvis begæres genoptaget af EF-Patentretten, hvis der fremkommer en faktisk omstændighed af afgørende betydning, der inden dommens afsigelse var ukendt for den part, der begærer sagen genoptaget, dog kun under påberåbelse af, at der er sket en grundlæggende rettergangsfejl eller en handling, som ifølge en endelig retsafgørelse udgør en strafbar handling.

Artikel 18

Parterne kan når som helst under forhandlingerne afslutte sagen ved forlig, som stadfæstes ved en afgørelse truffet af EF-Patentretten. Forliget kan ikke have virkning for et EF-patents gyldighed.

Artikel 19

Statuttens artikel 54, stk. 1 og 2, finder tilsvarende anvendelse på EF-Patentretten.

Artikel 20

Hvis der for Domstolen indbringes en sag, hvori der rejses samme fortolkningsspørgsmål, eller hvis der for Retten i Første Instans indbringes en sag, hvor gyldigheden af samme EF-patent anfægtes, kan EF-Patentretten efter at have hørt parterne udsætte sin behandling af den pågældende sag, indtil Domstolen eller Retten i Første Instans har afsagt dom.

Hvis der for Den Europæiske Patentmyndighed rejses indsigelse mod meddelelsen af et EF-patent kan EF-Patentretten i en sag angående påstand om ugyldighed efter at have hørt parterne udsætte sagen, indtil der er truffet endelig afgørelse om indsigelsen.

Artikel 21

Statuttens artikel 55 finder anvendelse, idet medlemsstater og fællesskabsinstitutioner, som hverken har intervenseret eller været part i sagen, dog kun modtager forkyndelse af afgørelser, hvorved en sags behandling ved EF-Patentretten afsluttes.

Artikel 22

Afgørelser, hvorved en sags behandling afsluttes ved EF-Patentretten, kan tvangsfuldbyrdes, hvis de ikke længere kan appelleres. Appel har opsættende virkning. EF-Patentretten kan dog træffe bestemmelse om, at dens afgørelse er eksigibel, om nødvendigt mod sikkerhedsstillelse.

Fuldbyrdelsespåtegning påføres af EF-Patentretten. Afgørelser kan tvangsfuldbyrdes over for medlemsstater.

EF-Patentretten kan træffe bestemmelse om, at der pålægges tvangsbøder ved manglende opfyldelse af afgørelser eller kendelser, der indebærer en forpligtelse til handling eller undladelse. De pålagte tvangsbøder kan bestå i en engangsbøde eller en fortløbende bøde. Den enkelte bøde skal stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og kan ikke overstige 50 000 EUR.

Artikel 23

For sager ved EF-Patentretten opkræves passende retsafgifter.

En afgiftsordning vedtages af Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet og Domstolen eller på begæring af Domstolen og efter høring af Europa-Parlamentet og Kommissionen.

Retsafgifter forudbetales. Enhver, som ikke har betalt de fastsatte retsafgifter, kan udelukkes fra videre deltagelse i sagen.

Artikel 24

EF-Patentretten kan afholde retsmøder i andre medlemsstater end den, hvor den har sæde.

Artikel 25

EF-Patentretten fører forhandlingerne på det officielle EU-sprog i den medlemsstat, hvor sagsøgte er hjemmehørende, eller på et af disse efter sagsøgtes valg, hvis en medlemsstat har to eller flere officielle EU-sprog. Er sagsøgte ikke hjemmehørende i en medlemsstat, fører EF-Patentretten forhandlingerne på det officielle EU-sprog, hvorpå EF-patentet blev meddelt.

Efter anmodning fra parterne og med EF-Patentrettens samtykke kan ethvert officielt EU-sprog vælges som processprog.

EF-Patentretten kan i overensstemmelse med procesreglementet afhøre parterne, vidner og sagkyndige på et andet sprog end processproget. I dette tilfælde påser justitssekretæren, at alt, hvad der er blevet fremført under den mundtlige forhandling, i overensstemmelse med procesreglementet oversættes til processproget og på begæring af en part til det sprog, denne part anvender.

EF-Patentretten kan i overensstemmelse med procesreglementet tillade, at der fremlægges dokumenter på et andet sprog end processproget. Retten kan når som helst kræve, at den pågældende part fremlægger en oversættelse af disse dokumenter til processproget.

Artikel 26

Der kan iværksættes appel til Retten i Første Instans af afgørelser, hvorved den pågældende sags behandling ved EF-Patentretten er blevet afsluttet, senest to måneder efter forkyndelsen af den pågældende afgørelse.

Der kan iværksættes appel til Retten i Første Instans af afgørelser truffet af EF-Patentretten i henhold til traktatens artikel 243 eller artikel 256, stk. 4, eller i henhold til dette bilags artikel 14, stk. 2, senest to måneder efter forkyndelsen. Er der imidlertid afsagt kendelse, uden at den part, kendelsen går imod, forud er blevet hørt, kan denne part senest to måneder efter forkyndelsen kræve sagen genoptaget for EF-Patentretten, hvis afgørelse herom kan appelleres til Retten i Første Instans.

Afgørelser truffet af EF-Patentretten om ikke at tage en begæring om intervention til følge kan appelleres til Retten i Første Instans senest to uger efter forkyndelsen af afgørelsen.

Det kan i procesreglementet fastsættes, i hvilke tilfælde og under hvilke betingelser EF-Patentrettens afgørelser om processuelle spørgsmål kan appelleres under sagens behandling.

Appel som omhandlet i stk. 1-4 kan iværksættes af enhver part, som helt eller delvis ikke har fået medhold. De appelsager, som er omhandlet i stk. 2 og 3, behandles og afgøres efter proceduren i statuttens artikel 39.

Artikel 27

Appellen kan baseres på retsspørgsmål og sagens faktiske omstændigheder.

Appel af retsspørgsmål kan kun støttes på, at EF-Patentretten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som krænker appellansens interesser, eller at EF-Patentretten har overtrådt fællesskabsretten.

Appel vedrørende sagens faktiske omstændigheder kan kun iværksættes med henblik på en fornyet bedømmelse af de faktiske omstændigheder og beviser, der er blevet fremlagt for EF-Patentretten. Nye faktiske omstændigheder og nye beviser kan kun fremlægges, hvis den pågældende part ikke med rimelighed kunne forventes at have fremlagt dem under sagen i første instans.

Der kan ikke iværksættes appel alene afgørelser om sagsomkostninger eller om disses størrelse.

Artikel 28

Giver Retten i Første Instans appellanten medhold, ophæver den den af EF-Patentretten trufne afgørelse og træffer endelig afgørelse. Retten i Første Instans kan under særlige omstændigheder og i overensstemmelse med procesreglementet hjemvise sagen til EF-Patentretten til afgørelse.

I tilfælde af en hjemvisning er EF-Patentretten bundet af de afgørelser om retsspørgsmål, der er indeholdt i den afgørelse, der er truffet af Retten i Første Instans.

Artikel 29

Procesreglementet for EF-Patentretten skal indeholde alle forskrifter, der er nødvendige for at anvende og om fornødent udfylde dette bilag."

Kapitel II

Appel til Retten i Første Instans

Artikel 5

Antal dommere ved Retten i Første Instans

Artikel 48 i protokollen vedrørende statuten for Domstolen affattes således:

"Artikel 48

Retten består af atten dommere."

Artikel 6

Appelsager angående EF-patenter

I protokollen vedrørende statuten for Domstolen indsættes som artikel 61a:

"Artikel 61a

En specialiseret afdeling for patentsager bestående af tre dommere ved Retten behandler sager angående appel af afgørelser truffet af EF-Patentretten.

Uanset artikel 17, stk. 5, og artikel 50 udvælges dommerne i appelafdelingen for patentsager blandt kandidater, som har stor anerkendt juridisk sagkundskab inden for de patentretlige regler, og udnævnes under hensyn til deres sagkundskab.

Artikel 7 og artikel 10-23 i bilag [II] til statuten finder tilsvarende anvendelse på rettergangsmåden i appelsager ved Rettens appelafdeling for patentsager. Medlemsstaterne og Fællesskabernes institutioner kan indtræde i sager i overensstemmelse med artikel 40, stk. 1.

Appelsagen føres på det processprog, hvorpå sagen blev ført ved EF-Patentretten. Artikel 25, stk. 2, 3 og 4, i bilag [II] til statuten finder anvendelse."

Kapitel III

Afsluttende bestemmelser

Artikel 7

Overgangsbestemmelser

Den første præsident for EF-Patentretten udnævnes for et tidsrum af tre år på samme måde som medlemmerne. Rådet kan dog beslutte, at fremgangsmåden i artikel 4 i bilag II til protokollen vedrørende statuten for Domstolen skal finde anvendelse.

Umiddelbart efter, at alle medlemmer af EF-Patentretten har aflagt ed, udpeger Rådets formand ved lodtrækning de dommere, hvis embedsperiode udløber efter de første tre år.

Artikel 8

Ikrafttræden

Efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende træder denne afgørelse i kraft dagen efter, at den sidste medlemsstat har meddelt, at den godkender Rådets afgørelse 2003/.../EF i henhold til traktatens artikel 229 A om tildeling af kompetence til Domstolen til at afgøre tvister om EF-patenter.

Artikel 1 i bilag [II] til protokollen vedrørende statuten for Domstolen finder anvendelse fra den dag, hvor Rådets afgørelse 2003/.../EF om tildeling af kompetence til Domstolen vedrørende EF-patenter træder i kraft.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Rådets vegne

[...]

Formand

FINANSIERINGSOVERSIGT TIL FORSLAGET

Politikområde: Industriel ejendomsret

Aktivitet: Oprettelse af en domstolsordning for EF-patenter

TITEL: FORSLAG TIL RÅDETS AFGØRELSE OM OPRETTELSE AF EF-PATENTRETEN OG OM APPEL TIL RETTEN I FØRSTE INSTANS

1. BUDGETPOST (NUMMER OG BETEGNELSE)

Sektion IV - Domstolen.

2. SAMLEDE TAL

Oprettelsen af domstolsordningen for EF-patenter har virkninger for budgettets del A (personale- og andre driftsudgifter). Med tvister om EF-patenter får Domstolen kompetence mht. en ny type sager samt en lang række nye sager på et specialiseret område, og der er derfor behov for nyt personale til at behandle sagerne. Det stigende antal EF-patenter, der meddeles, vil få antallet af nye sager ved EF-Patentretten til at stige markant. Det anslås, at Den Europæiske Patentmyndighed vil meddele 50 000 nye EF-patenter om året, hvilket ved en klagerate på ca. 1:1 000 gældende patenter vil øge antallet af nye sager i første instans med ca. 50 om året. Ca. 25% af de sager, EF-Patentretten får til behandling, vil formentlig blive appelleret til Retten i Første Instans. De ressourcer, der anses for nødvendige i den indledende fase af domstolsordningen for EF-patenter frem til 2014, kan tilføres gradvist på grundlag af arten og omfanget af de opgaver, der skal varetages. For så vidt som der er tale om nye stillinger, er personaleudgiftens budgetvirkninger beregnet efter gængs praksis på området, dvs. nyoprettede stillinger beregnes i det år, de oprettes, kun for seks måneder.

– Nødvendige ressourcer i de første fem driftsår (2010-2014)

Det anses for hensigtsmæssigt, at EF-Patentretten får syv dommere (præsidenten medregnet) til at varetage opgaverne i den indledende fase. Inden den nye retsinstans kan optage sin virksomhed, vil dommerne i henhold til EF-traktatens artikel 225 A, stk. 5, skulle fastsætte de første kodificerede fællesskabsbestemmelser om borgerlig retspleje, hvilket i sig selv er en stor opgave. I den indledende fase vil der i udvidet sammensætning skulle træffes en række vigtige afgørelser om grundlæggende spørgsmål. Hver dommer vil skulle bistås af en referendar og en sekretær.

Den yderst tekniske karakter, EF-patentsager har, vil også få konsekvenser for Retten i Første Instans, der træffer afgørelse i appelsager. I betragtning af det yderst specialiserede og tekniske sagsområde vil der skulle oprettes en patentappelfdeling med tre nye specialiserede dommere ved Retten i Første Instans. Hver dommer vil skulle bistås af mindst en referendar og en sekretær.

Derudover kræver patentsagers særlige karakter, dvs. at de omhandler et sagsområde, som berører den seneste teknologiske udvikling, at retten ikke kun sættes af jurister, men at den også bistås af tekniske sagkyndige. Rådet fastlagde i den fælles politiske

linje, det nåede til enighed om den 3. marts 2003, at tekniske sagkyndige bistår dommerne i sagsbehandlingen. For at dække de over 70 teknologiske områder er det fastsat, at EF-Patentretten i første instans får syv sådanne tekniske sagkyndige (assisterende referenter) inden for følgende delområder: (1) uorganisk kemi og materialevidenskab, (2) organisk kemi og polymerkemi, (3) biokemi og bioteknologi, (4) almen fysik, (5) maskinteknik, (6) informations- og kommunikationsteknologi og (7) elektronik. For så vidt angår forberedelsen af de tekniske spørgsmål, en sag rejser i første instans, forekommer det tilstrækkeligt, at retten under appelsagen ved Retten i Første Instans bistås af et begrænset antal på tre tekniske sagkyndige inden for de mere overordnede delområder kemi, fysik og mekanik.

EF-Patentretten vil også skulle have en justitssekretær, der bistås af seks tjenestemænd i justitskontoret. Justitskontoret vil skulle arbejde på et særlig komplekst område. EF-Patentrettens justitskontor vil ikke kun have ansvaret for at føre registret, men også for brevvekslingen med parterne og deres advokater i hele verden, idet sager også f.eks. kan involvere to parter fra tredjelande. Justitskontoret vil skulle være i stand til at behandle indkommende sager mellem private parter på alle officielle EU-sprog. Det vil mundtligt eller skriftligt skulle besvare anmodninger fra sagens parter (f.eks. om oplysning om, hvor langt man er i sagens behandling, og hvornår der er berammet retsmøder) eller fra dommerne (f.eks. om supplerende oplysninger eller manglende dokumenter). Skal retten fungere efter hensigten, vil denne daglige kontakt parterne og retten imellem ikke kunne varetages af den ordinære oversættelses- eller tolketjeneste, men vil skulle varetages direkte af justitskontoret. Derudover vil justitskontoret også have ansvaret for samarbejdet med de nationale myndigheder, der skal fuldbyrde afgørelser truffet af EF-Patentretten i henhold til EF-traktatens artikel 244 og 256. EF-Patentretten afsiger kun dom, mens dommens vilkår skal fuldbyrdes af medlemsstaternes kompetente myndigheder. Justitskontoret skal varetage meddelelsen på det officielle sprog i den medlemsstat, hvor EF-Patentrettens afgørelse fuldbyrdes.

Det forekommer nødvendigt med en domslæser for at påse, at domme, der affattes af dommere på sprog, der ikke nødvendigvis er deres modersmål, er udformet sprogligt korrekt. Dette er gængs praksis ved Domstolen for at overholde kvalitetsstandarderne og må også gælde for afgørelser truffet af den nye EF-patentret og patentafdelingen ved Retten i Første Instans. Det forekommer også nødvendigt at ansætte en videnskabelig medarbejder til at forske i medlemsstaternes lovgivning og retspraksis, så domstolsordningen for EF-patenter får de fornødne oplysninger for at kunne udvikle fællesskabsretspraksis på området. Da retspraksis i patentsager mellem private parter bliver noget helt nyt for Fællesskabets retsorden, vil de videnskabelige medarbejdere være absolut nødvendige for at undersøge de modeller, der findes i medlemsstaterne, så retten kan tage behørigt hensyn hertil ved behandlingen af nye sager. Derudover bør generaladvokaten have en ekstra referendar i betragtning af procedureerne i EF-traktatens artikel 225, stk. 2, om fornyet prøvelse ved Domstolen af afgørelser truffet af Retten i Første Instans. Alle afgørelser, Retten i Første Instans træffer i patentsager, vil skulle bedømmes i forhold til fællesskabsrettens ensartede anvendelse og sammenhæng. Hvis der er alvorlig risiko for, at fællesskabsretten kan påvirkes, vil denne person bistå generaladvokaten under den påkrævede sag ved Domstolen. Ud over det personale, der vil være nødvendigt for EF-Patentrettens virke som sådant, skal forslagene også sikre den fornødne udvidelse af oversættelsestjenesten. Endelig er det vigtigt for den nye domstolsordning, at der oprettes et bibliotek med information om intellektuel ejendomsret. Der vil skulle

anskaffes relevante publikationer (fra alle medlemsstater) som f.eks. juridisk litteratur, tidsskrifter og samlinger af retsafgørelser samt værker om alle teknologiske områder og sikres adgang til de juridiske og tekniske databaser.

– Afsættelse af personaleressourcer

Den nye domstolsordning vil nødvendigvis gennemgå en periode, hvor personalet ansættes gradvist efter arten og omfanget af de opgaver, der skal varetages.

I året umiddelbart inden det år, hvor domstolsordningen for EF-patenter ventes at optage sin virksomhed, hvilket efter planen sker i 2010, er det dog tilstrækkeligt med et begrænset antal ansatte til det krævede forberedende arbejde. Det er tilstrækkeligt, at dommerne bliver udnævnt og får referendar- og sekretærbistand. Det er vigtigt, at alle dommere er til stede fra dette tidspunkt. De vil skulle fastsætte procesreglementet for patentsager, som i henhold til EF-traktatens artikel 224, stk. 5, og artikel 225 A, stk. 5, fastsættes af dommerne selv. Samtidig vil en bibliotekar skulle begynde forberedelserne til at oprette biblioteket med information om intellektuel ejendomsret. Der er derfor kun angivet 14 ansatte for 2009 i tabel 2.3 c) og 7.1.

Et større antal (men ikke alle) ansatte er først nødvendigt, når domstolsordningen for EF-patenter optager sin virksomhed i 2010 (jf. udgiftsstigningen i tabel 2.3 c) og 7.2). Den bør i denne fase have i alt 70 ansatte for at sikre, at den kan varetage sine opgaver efter hensigten. Det omfatter først og fremmest alle syv dommere ved EF-Patentretten. Retten vil navnlig i den indledende fase skulle træffe en række vigtige afgørelser om grundlæggende spørgsmål, hvor den udvikler afgørende ny retspraksis. Disse afgørelser bør træffes i udvidet sammensætning og ikke af en afdeling med tre dommere. Dette antal dommere er også nødvendigt for at sikre en velfungerende domstolsordning, hvis en dommer er syg eller fraværende af anden grund. For så vidt angår de tre dommere ved patentappellafdelingen ved Retten i Første Instans, bør det bemærkes, at afgørelser kan appelleres fra det øjeblik, ordningen tages i drift, særlig for så vidt angår foreløbige eller bevissikrende forholdsregler. Desuden vil alle de tekniske sagkyndige, hhv. syv ved EF-Patentretten og tre ved Retten i Første Instans, skulle være til stede fra det øjeblik, ordningen tages i drift. Sagerne kan omhandle et hvilket som helst teknologisk område, der findes, og der vil derfor allerede i den indledende fase være brug for alle tekniske sagkyndige. EF-Patentrettens præsident, som ud over sine retslige funktioner også vil skulle varetage administrative og repræsentative opgaver ved den første EF-retsinstans for sager mellem private parter, vil fra begyndelsen skulle bistås af en kabinetschef. Der vil i det første år skulle ansættes en domslæser ved EF-Patentretten og Retten i Første Instans, eftersom der ved begge retter vil blive truffet afgørelser fra begyndelsen.

Det vil dog være tilstrækkeligt med fem referendarer ved EF-Patentretten og to ved Retten i Første Instans, ti sekretærer og en videnskabelig medarbejder i den indledende fase. Endelig synes det i betragtning af sagsmængden i den indledende fase tilstrækkeligt med en første (beskeden) udvidelse af Domstolens oversættelses- og tolkekapacitet med ti oversættere og ti tolke.

Visse stillinger kan oprettes senere hen, efterhånden som sagsmængden stiger (jf. udgiftsstigningen i tabel 2.3.(c), 7.3. og 7.4. nedenfor). Det gælder referendarbistand og anden juridisk bistand, hvor der efter planen vil blive ansat elleve ekstra medarbejdere i 2012. I 2014 vil der efter planen blive ansat tre ekstra referendarer

hos dommerne ved EF-Patentretten og Retten i Første Instans, så hver dommer i sidste ende bistås af én referendar. I samme år vil der formentlig hos generaladvokaten skulle ansættes en ekstra referendar til proceduren for fornyet prøvelse, da Retten i Første Instans til den tid vil afsige så mange domme i appelsager vedrørende afgørelser truffet af EF-Patentretten, at behandlingen med henblik på en eventuel fornyet prøvelse vil berettige til en ekstra stilling. Det vil også først være nødvendigt med en ekstra videnskabelig medarbejder i 2014, når sagsmængden stiger. Endelig kan Domstolens oversættelses- og tolkekapacitet gradvist udvides i forhold til den stigende sagsmængde, dvs. med ti ekstra ansatte i 2012 og 18 ekstra ansatte i 2014. Domstolsordningen for EF-patenter vil således have i alt 114 ansatte i 2014.

2.1. Samlet rammebevilling (del B): mio. EUR som forpligtelsesbevilling

Ingen.

2.2. Gennemførelsesperiode:

Begyndelsesår: 2009.

Slutår: ubestemt.

2.3. Samlet flerårigt skøn over udgifterne:

- a) Forfaldsplan for forpligtelses- og betalingsbevillinger (finansieringstilskud) *(jf. punkt 6.1.1)*

Ikke relevant.

- b) Teknisk og administrativ bistand og støtteudgifter *(jf. punkt 6.1.2)*

Ikke relevant.

- c) Personale- og andre driftsudgifters samlede budgetvirkninger *(jf. punkt 7)*

År (n)	2009	2010	2011	2012	2013	2014
Driftsår	---	I	II	III	IV	V
Nye sager i første instans	0	50	100	150	200	250
Stillinger:						
Retsinstans	13	49	49	60	60	65
Bibliotek	1	1	1	1	1	1
Oversættelse/tolkning	---	20	20	30	30	48
I alt	14	70	70	91	91	114
Forpligtelser/ Betalinger i EUR	3 257 000	7 115 000	10 472 000	11 606 000	12 740 000	13 982 000

2.4. Forenelighed med den finansielle programmering og de finansielle overslag

Ikke relevant.

2.5. Virkninger for budgettets indtægtsside:

[...] Ingen (vedrører tekniske aspekter ved en foranstaltnings gennemførelse)

ELLER

[X] Virkningerne er følgende:

Ifølge forslaget skal parterne betale passende retsafgifter for EF-patentsager i første og anden instans (jf. artikel 23 i bilag II til statuten). Hvor store indtægter der bliver tale om, er imidlertid ikke i øjeblikket muligt at anslå. Ved fastsættelsen af, hvor meget der skal betales, må der findes den rette balance mellem grundsætningen om lige adgang til retsvæsenet og det rimelige i, at parterne yder et bidrag til dækning af de tjenester, der efter domstolsordningen for EF-patenter leveres til løsning af parternes private tvister. Under alle omstændigheder vil indtægterne fra retsafgifter kun udgøre et beskedent bidrag til dækning af de samlede omkostninger og kan på ingen måde forventes at gøre ordningen selvfinansierende. En afgiftsordning, som fastsætter de nøjagtige afgifter, der skal betales, vil blive vedtaget af Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet og Domstolen eller på begæring af Domstolen og efter høring af Europa-Parlamentet og Kommissionen.

3. BUDGETSPECIFIKATIONER

Udgifternes art		Nye	EFTA-deltagelse	Kandidat-landenes deltagelse	Udgifts-område i de finansielle overslag
IOU	IOB	JA	NEJ	NEJ	Nr. 5

4. RETSGRUNDLAG

EF-traktatens artikel 225 A og 245.

5. BESKRIVELSE OG BEGRUNDELSE

5.1. Behov for EU-foranstaltninger

5.1.1. Mål

Den foreslåede rådsafgørelse er et led i det overordnede projekt at oprette EF-patentsystemet. Ved revision af den europæiske patentkonvention og Fællesskabets tiltrædelse af konventionen skal Den Europæiske Patentmyndighed have beføjelse til at meddele EF-patenter, som giver patenthaverne rettigheder i henhold til Rådets forordning om EF-patenter.

Twister om bl.a. krænkelse af disse rettigheder og om deres gyldighed skal efter en overgangsperiode indbringes for en EF-retsinstans. Ved disse foranstaltninger ændres patentbeskyttelsessystemet i Europa, som har været kendetegnet ved nationale patenter, der håndhæves ved nationale retter, og der foretages de nødvendige tilpasninger for at imødekomme europæisk industri, som i stadig større udstrækning har grænseoverskridende aktiviteter i det indre marked. Foranstaltningerne er bestemt til at øge EU's innovative industriers konkurrenceevne ved at indføre en ensartet patentbeskyttelse for hele Fællesskabet, som kan håndhæves ved én enkelt EF-retsinstans, hvis afgørelser har virkning for hele Fællesskabet.

Som led i dette overordnede projekt er formålet med nærværende forslag at oprette en EF-patentret, der i første instans skal træffe afgørelse om tvister om EF-patenter, og at fastsætte de bestemmelser, der er nødvendige for, at Retten i Første Instans kan varetage sin nye funktion som appelinstans for afgørelser truffet af EF-Patentretten.

5.1.2. Dispositioner, der er truffet på grundlag af forhåndsevalueringen

Det blev erkendt for flere årtier siden, at der bør oprettes et patentsystem, der gælder for hele Fællesskabet. Det første initiativ til at oprette et sådant system resulterede i den europæiske patentkonvention af 5. oktober 1973, som harmoniserede Den Europæiske Patentmyndigheds meddelelse af europæiske patenter, men som hverken indeholdt bestemmelser om de rettigheder, der er knyttet til et sådant patent, eller oprettede én enkelt retsinstans med kompetence til at afgøre tvister. Dette henhørte stadig under de enkelte kontraherende staters nationale lovgivning og domsmyndighed. I et andet initiativ forsøgte medlemsstaterne at indføre et EF-patent på grundlag af en international aftale, herunder også en integreret retsinstans. EF-patentkonventionen blev undertegnet i Luxembourg den 15. december 1975 og efterfulgtes den 15. december 1989 af en aftale om EF-patenter, som indeholdt en protokol om bilæggelse af retstvister vedrørende krænkelse af EF-patenter og vedrørende disses gyldighed. Konventionen er dog aldrig trådt i kraft. Som led i Det Europæiske Råd i Amsterdam i juni 1997 (handlingsplanen for det indre marked) udsendte Kommissionen en grønbog om patentering som innovationsfremme. Høringerne om grønbogen, herunder de bemærkninger, der blev fremsat under høringen den 25. og 26. november 1997, viste, at der var klar tilslutning til oprettelsen af et EF-patentsystem. Endelig tog Det Europæiske Råd i Lissabon i marts 2000 sagen op og opfordrede til at oprette et EF-patentsystem. Rådet nåede den 3. marts 2003 til enighed om en fælles politisk linje om en række centrale punkter i EF-patentsystemet, herunder aspekterne vedrørende domstolsordningen, og opfordrede til at oprette EF-Patentretten på grundlag af EF-traktatens artikel 225 A.

5.2. Indsatsområder og nærmere bestemmelser for støtten

Forslaget er en afgørende bestanddel i det planlagte EF-patentsystem. Det indeholder de fornødne bestemmelser for at kunne oprette en EF-patentret, som skal behandle tvister om EF-patenter, som Domstolen tillægges kompetence til. Det indeholder også de bestemmelser, der er nødvendige for, at Retten i Første Instans kan varetage sin nye funktion som appelinstans for afgørelser truffet af EF-Patentretten. En effektiv domstolsordning for EF-patenter kræver passende ressourcer. Der skal ansættes retspersonale (dommere, justitssekretær, assisterende referenter, referendarer, domslæsere, videnskabelige medarbejdere, sekretærer, oversættere, tolke og bibliotekar), og der skal stilles retssale og udstyr (kontorudstyr, ikt-udstyr, bibliotek) til rådighed.

5.3. Gennemførelsesmetoder

Det nødvendige personale, der nævnes i punkt 5.2, vil være vedtægtsmæssigt ansat personale ved Domstolen.

6. FINANSIELLE VIRKNINGER

6.1. Samlede finansielle virkninger for budgettets del B - (hele programperioden)

Ikke relevant.

6.2. Beregning af omkostningerne pr. foranstaltning i budgettets del B (hele programperioden)

Ikke relevant.

7. VIRKNINGER FOR PERSONALERESSOURCER OG ADMINISTRATIONSUDGIFTER

7.1. Året, inden domstolsordningen for EF-patenter optager sin virksomhed (2009)

Tabellerne nedenfor viser virkningerne for personaleressourcer og administrationsudgifter i 2009, dvs. året inden det år, hvor domstolsordningen for EF-patenter optager sin virksomhed.

7.1.1. Personalemæssige virkninger

Stillingstyper		Eksisterende og/eller nyt personale til forvaltning af foranstaltningen		I alt	Opgavebeskrivelse
		Faste stillinger	Midlertidige stillinger		
Tjenestemænd eller midlertidigt ansatte	Dommere	10		10	EF-Patentretten: 1 præsident, 6 dommere Retten i Første Instans: 3 dommere
	B	1		1	Bibliotekar
	C	3		3	Sekretærer
I alt		14		14	

7.1.2. Samlede finansielle virkninger af personaleforbruget

Arten af personaleressourcer	Beløb i EUR	Beregningsmetode*
Dommere	2 825 000	EF-Patentretten: 275 000 EUR X 7 Retten i Første Instans: 300 000 EUR X 3
Tjenestemænd (B, C)	432 000	108 000 EUR X 4
I alt	3 257 000	

Beløbene modsvarer de samlede udgifter i en tolv måneders periode.

7.1.3. Andre administrative udgifter som følge af foranstaltningen i 2009

Budgetpost (nummer og betegnelse)	Beløb i EUR	Beregningsmetode
Samlet bevilling (Afsnit A7) A0701 – Tjenesterejser A07030 – Møder A07031 – Udvalg, der skal høres ¹ A07032 – Udvalg, som det ikke er obligatorisk at høre ¹ A07040 – Konferencer A0705 – Undersøgelser og konsultationer Andre udgifter (specificeres)		
Informationssystemer (A-5001/A-4300)		
Andre udgifter - del A: Bibliotek		
I alt	0	

Beløbene modsvarer de samlede udgifter i en tolv måneders periode.

¹ Det specificeres, hvilken udvalgstype der er tale om, og hvilken gruppe det tilhører.

I.	Samlet årligt beløb (7.1.2. + 7.1.3.)	3 257 000 EUR
II.	Foranstaltningens varighed	ubestemt

7.2. Domstolsordningen for EF-patenter - de første to driftsår (2010-2011)

Tabellerne nedenfor viser virkningerne for personaleressourcer og administrationsudgifter i 2010-2011, dvs. de første to år efter, at domstolsordningen for EF-patenter har optaget sin virksomhed.

7.2.1. Personalemæssige virkninger

Stillingstyper		Eksisterende og/eller nyt personale til forvaltning af foranstaltningen		I alt	Opgavebeskrivelse
		Faste stillinger	Midlertidige stillinger		
Tjenestemænd eller midlertidigt ansatte	Dommere	10		10	EF-Patentretten: 1 præsident, 6 dommere Retten i Første Instans: 3 dommere
	Justitssekretær	1		1	Justitssekretær ved EF-Patentretten
	A	10		10	Assisterende referenter: 7 ved EF-Patentretten, 3 ved Retten i Første Instans
	Andre A	11		11	EF-Patentretten: 7 (5 referendarer, 1 domslæser, 1 chef for præsidentens kabinet) Retten i Første Instans: 3 (2 referendarer, 1 domslæser) EF-Patentretten og Retten i Første Instans: 1 videnskabelig medarbejder
	B	6		6	EF-Patentrettens justitskontor
	C	10		10	EF-Patentretten: 7 sekretærer Retten i Første Instans: 3 sekretærer
	D	1		1	Chauffør for EF-Patentrettens præsident
	Subtotal	49		49	
Andre personaleresourcer til Domstolens generelle tjenester		1		1	Bibliotekar
		10		10	Oversættere
		10		10	Tolke
Subtotal		21		21	
I alt		70		70	

7.2.2. Samlede finansielle virkninger af personaleforbruget

7.2.2.1. Samlede finansielle virkninger af personaleforbruget i 2010

Arten af personaleressourcer	Beløb i EUR	Beregningsmetode*
Dommere ved EF-Patentretten og Retten i Første Instans	2 825 000	EF-Patentretten: 275 000 EUR X 7 Retten i Første Instans: 300 000 EUR X 3
Justitssekretær ved EF-Patentretten	138 000	275 000 EUR/2
Tjenestemænd ved EF-Patentretten og Retten i Første Instans (A-, B-, C-, D-stillinger)	324 000	108 000 EUR X 3
	1 890 000	108 000 EUR X 35/2
Subtotal	5 177 000	
Andre personaleressourcer til Domstolens generelle tjenester		
Bibliotekar	108 000	108 000 X 1
Oversættere/tolke	1 080 000	108 000 EUR X 20/2
I alt	6 365 000	

Beløbene modsvarer de samlede udgifter i en tolv måneders periode. Nyoprettede stillinger i 2010 beregnes for seks måneder.

7.2.2.2. Samlede finansielle virkninger af personaleforbruget i 2011

Arten af personaleressourcer	Beløb i EUR	Beregningsmetode*
Dommere og justitssekretær	3 100 000	EF-Patentretten: 275 000 EUR X 8 Retten i Første Instans: 300 000 EUR X 3
Tjenestemænd ved EF-Patentretten og Retten i Første Instans (A-, B-, C-, D-stillinger)	4 104 000	108 000 EUR X 38
Subtotal	7 204 000	
Andre personaleressourcer til Domstolens generelle tjenester (oversættere, tolke, bibliotekar)	2 268 000	108 000 EUR X 21
I alt	9 472 000	

Beløbene modsvarer de samlede udgifter i en tolv måneders periode.

7.2.3. Andre administrative udgifter som følge af foranstaltningen

7.2.3.1. Andre administrative udgifter som følge af foranstaltningen i 2010

Budgetpost (nummer og betegnelse)	Beløb i EUR	Beregningsmetode*
Samlet bevilling (Afsnit A7) A0701 – Tjenesterejser A07030 – Møder A07031 – Udvalg, der skal høres ¹ A07032 – Udvalg, det ikke er obligatorisk at høre ¹ A07040 – Konferencer A0705 – Undersøgelser og konsultationer Andre udgifter (specificeres)	p.m.	
Informationssystemer (A-5001/A-4300)		
Andre udgifter - del A: bibliotek	750 000	
I alt	750 000	

Beløbene modsvarer de samlede udgifter i en tolv måneders periode.

¹ Det specificeres, hvilken udvalgstype der er tale om, og hvilken gruppe det tilhører.

7.2.3.2. Andre administrative udgifter som følge af foranstaltningen i 2011

Budgetpost (nummer og betegnelse)	Beløb i EUR	Beregningsmetode*
Samlet bevilling (Afsnit A7) A0701 – Tjenesterejser A07030 – Møder A07031 – Udvalg, der skal høres ¹ A07032 – Udvalg, som det ikke er obligatorisk at høre ¹ A07040 – Konferencer A0705 – Undersøgelser og konsultationer Andre udgifter (specificeres)	p.m.	
Informationssystemer (A-5001/A-4300)		
Andre udgifter - del A: bibliotek	1 000 000	
I alt	1 000 000	

Beløbene modsvarer de samlede udgifter i en tolv måneders periode.

¹ Det specificeres, hvilken udvalgstype der er tale om, og hvilken gruppe det tilhører.

I.	Samlet årligt beløb (7.2.2 + 7.2.3)	
	Samlet årligt beløb i 2010	7 115 000 EUR
	Samlet årligt beløb i 2011	10 472 000 EUR
II.	Foranstaltningens varighed	ubestemt

7.3. Domstolsordningen for EF-patenter - det tredje og fjerde driftsår (2012–2013)

Tabellerne nedenfor viser virkningerne for personaleressourcer og administrationsudgifter i 2012 og 2013, dvs. det tredje og fjerde driftsår for domstolsordningen for EF-patenter.

7.3.1. Personalemæssige virkninger

Stillingstyper		Eksisterende og/eller nyt personale til forvaltning af foranstaltningen		I alt	Opgavebeskrivelse
		Faste stillinger	Midlertidige stillinger		
Tjenestemænd eller midlertidigt ansatte	Dommere	10		10	EF-Patentretten: 1 præsident, 6 dommere Retten i Første Instans: 3 dommere
	Justitssekretær	1		1	Justitssekretær ved EF-Patentretten
	A	10		10	Assisterende referenter: 7 ved EF-Patentretten, 3 ved Retten i Første Instans
	Andre A	11		11	EF-Patentretten: 7 (5 referendarer, 1 domslæser, 1 chef for præsidentens kabinet) Retten i Første Instans: 3 (2 referendarer, 1 domslæser) EF-Patentretten og Retten i Første Instans: 1 videnskabelig medarbejder
	B	6		6	6 (EF-Patentrettens justitskontor)
	C	21		21	EF-Patentretten: 15 sekretærer Retten i Første Instans: 6 sekretærer
	D	1		1	Chauffør for EF-Patentrettens præsident
Subtotal		60		60	
Andre personaleressourcer til Domstolens generelle tjenester		1		1	Bibliotekar
		15		15	Oversættere
		15		15	Tolke
Subtotal		31		31	
I alt		91		91	

7.3.2. Samlede finansielle virkninger af personaleforbruget

7.3.2.1. Samlede finansielle virkninger af personaleforbruget i 2012

Arten af personaleressourcer	Beløb i EUR	Beregningsmetode*
Dommere og justitssekretær	3 100 000	EF-Patentretten: 275 000 EUR X 8 Retten i Første Instans: 300 000 EUR X 3
Tjenestemænd ved EF-Patentretten og Retten i Første Instans (A-, B-, C-, D-stillinger)	4 104 000	108 000 EUR X 38
	594 000	108 000 EUR X 11/2
Subtotal	7 798 000	
Andre personaleressourcer til Domstolens generelle tjenester (oversættere, tolke, bibliotekar)	2 268 000	108 000 EUR X 21
	540 000	108 000 EUR X 10/2
Subtotal	2 808 000	
I alt	10 606 000	

Beløbene modsvarer de samlede udgifter i en tolv måneders periode. Nyoprettede stillinger i 2012 beregnes for seks måneder.

7.3.2.2. Samlede finansielle virkninger af personaleforbruget i 2013

Arten af personaleressourcer	Beløb i EUR	Beregningsmetode*
Dommere og justitssekretær	3 100 000	EF-Patentretten: 275 000 EUR X 8 Retten i Første Instans: 300 000 EUR X 3
Tjenestemænd ved EF-Patentretten og Retten i Første Instans (A-, B-, C-, D-stillinger)	5 292 000	108 000 EUR X 49
Subtotal	8 392 000	
Andre personaleressourcer til Domstolens generelle tjenester (oversættere, tolke, bibliotekar)	3 348 000	108 000 EUR X 31
I alt	11 740 000	

Beløbene modsvarer de samlede udgifter i en tolv måneders periode.

7.3.3. Andre administrative udgifter som følge af foranstaltningen i 2012 og 2013

Budgetpost (nummer og betegnelse)	Beløb i EUR	Beregningsmetode*
Samlet bevilling (Afsnit A7) A0701 – Tjenesterejser A07030 – Møder A07031 – Udvalg, der skal høres ¹ A07032 – Udvalg, som det ikke er obligatorisk at høre ¹ A07040 – Konferencer A0705 – Undersøgelser og konsultationer Andre udgifter (specificeres)	p.m.	
Informationssystemer (A-5001/A-4300)		
Andre udgifter - del A: Bibliotek	1 000 000	
I alt	1 000 000	

Beløbene modsvarer de samlede udgifter i en tolv måneders periode.

¹ Det specificeres, hvilken udvalgstype der er tale om, og hvilken gruppe det tilhører.

I. Samlet årligt beløb (7.3.2 + 7.3.3)		
Samlet årligt beløb i 2012		11 606 000 EUR
Samlet årligt beløb i 2013		12 440 000 EUR
II. Foranstaltningens varighed		ubestemt

7.4. Den indledende fases ophør (2014)

Tabellerne nedenfor viser virkningerne for personaleressourcer og administrationsudgifter i 2014, som markerer den indledende fases ophør, når alle stillinger vil være oprettet ved domstolsordningen for EF-patenter.

7.4.1. Personalemæssige virkninger

Stillingstyper		Eksisterende og/eller nyt personale til forvaltning af foranstaltningen		I alt	Opgavebeskrivelse
		Faste stillinger	Midlertidige stillinger		
Tjenestemænd eller midlertidigt ansatte	Dommere	10		10	EF-Patentretten: 1 præsident, 6 dommere Retten i Første Instans: 3 dommere
	Justitssekretær	1		1	Justitssekretær ved EF-Patentretten
	A	10		10	Assisterende referenter: 7 ved EF-Patentretten, 3 ved Retten i Første Instans
	Andre A	16		16	EF-Patentretten: 9 (7 referendarer, 1 domslæser, 1 chef for præsidentens kabinet) Retten i Første Instans: 4 (3 referendarer, 1 domslæser) EF-Patentretten og Retten i Første Instans: 2 videnskabelige medarbejdere EF-Domstolen: 1 referendar til proceduren for fornyet prøvelse
	B	6		6	6 (EF-Patentrettens justitskontor)
	C	21		21	EF-Patentretten: 15 sekretærer Retten i Første Instans: 6 sekretærer
	D	1		1	Chauffør for EF-Patentrettens præsident
Subtotal		65		65	
Andre personaleresourcer til Domstolens generelle tjenester		1		1	Bibliotekar
		24		24	Oversættere
		24		24	Tolke
Subtotal		49		49	
I alt		114		114	

7.4.2. Samlede finansielle virkninger af personaleforbruget

Arten af personaleressourcer	Beløb i EUR	Beregningsmetode*
Dommere og justitssekretær	3 100 000	EF-Patentretten: 275 000 EUR X 8 Retten i Første Instans: 300 000 EUR X 3
Tjenestemænd ved EF-Patentretten og Retten i Første Instans (A-, B-, C-, D-stillinger)	5 292 000 270 000	108 000 EUR X 49 108 000 EUR X 5/2
Subtotal	8 662 000	
Andre personaleressourcer til Domstolens generelle tjenester (oversættere, tolke, bibliotekar)	3 348 000 972 000	108 000 EUR X 31 108 000 EUR X 18/2
Subtotal	4 320 000	
I alt	12 982 000	

Beløbene modsvarer de samlede udgifter i en tolv måneders periode. Nyoprettede stillinger i 2014 beregnes for seks måneder.

7.4.3. Andre administrative udgifter som følge af foranstaltningen

Budgetpost (nummer og betegnelse)	Beløb i EUR	Beregningsmetode*
Samlet bevilling (Afsnit A7) A0701 – Tjenesterejser A07030 – Møder A07031 – Udvalg, der skal høres ¹ A07032 – Udvalg, som det ikke er obligatorisk at høre ¹ A07040 – Konferencer A0705 – Undersøgelser og konsultationer Andre udgifter (specificeres)	p.m.	
Informationssystemer (A-5001/A-4300)		
Andre udgifter - del A: Bibliotek	1 000 000	
I alt	1 000 000	

Beløbene modsvarer de samlede udgifter i en tolv måneders periode.

¹ Det specificeres, hvilken udvalgstype der er tale om, og hvilken gruppe det tilhører.

I.	Samlet årligt beløb (7.4.2 + 7.4.3)	13 982 000 EUR
II.	Foranstaltningens varighed	ubestemt

8. RESULTATOPFØLGNING OG EVALUERING

8.1. Resultatopfølgningssystem

Rådet fastlagde i den fælles politiske linje, det nåede til enighed om den 3. marts 2003, en revisionsklausul (punkt 5) i forbindelse med EF-patentsystemet, herunder også domstolsordningen. For så vidt angår nærværende afgørelses indhold, skal EF-Patentrettens organisation og de bestemmelser i statuten for Domstolen, der vedrører EF-Patentrettens virksomhed i første instans og Rettens virksomhed efter appel, tages op til revision på grundlag af erfaringerne. Kommissionen skal høre Domstolen og de berørte parter for at indsamle oplysninger om, hvordan domstolsordningen for EF-patenter fungerer, og den skal evaluere de indsamlede oplysninger og om nødvendigt fremsætte forslag om ændring af den gældende afgørelse.

8.2. Hvordan og hvor ofte skal der evalueres?

I henhold til den fælles politiske linje, Rådet nåede til enighed om den 3. marts 2003, aflægger Kommissionen fem år efter meddelelsen af det første EF-patent rapport om, hvordan alle aspekter af EF-patentet fungerer, herunder domstolsordningen. Der vil blive foretaget yderligere revision regelmæssigt.

9. FORHOLDSREGLER MOD SVIG

Ikke relevant. Forslaget omhandler oprettelsen af en EF-patentret og appelproceduren ved Retten i Første Instans, hvilket ikke er et politikområde, hvor der er fare for svig.

KONSEKVENSANALYSE

FORSLAGETS KONSEKVENSER FOR VIRKSOMHEDERNE, HERUNDER ISÆR SMÅ OG MELLEMLISTE VIRKSOMHEDER (SMV'er)

FORSLAGETS TITEL

Forslag til Rådets afgørelse om oprettelse af EF-Patentretten og om appel til Retten i Første Instans.

DOKUMENTETS REFERENCENUMMER

FORSLAGET

1. Hvorfor er der i betragtning af nærhedsprincippet behov for en EF-lovgivning på området, og hvad er hovedformålet?

Formålet med EF-patentsystemet er at indføre en patentbeskyttelse i hele Fællesskabet, som kan håndhæves ved én enkelt ret, der arbejder efter ensartede regler, og hvis afgørelser har virkning for hele Fællesskabet. Denne målsætning kan kun nås på fællesskabsplan.

KONSEKVENSER FOR VIRKSOMHEDERNE

2. Hvem berøres af forslaget?

– – Hvilken erhvervssektor berøres?

Alle erhvervssektorer, der beskæftiger sig med tekniske opfindelser, som kan beskyttes ved patent, berøres af EF-patentsystemet. De kan i tilfælde af tvister blive part i en sag ved EF-retsinstansen.

– Berøres SMV'er i højere grad end store virksomheder?

Virksomheder af enhver størrelse kan blive part i tvister om EF-patenter ved EF-Patentretten. Indehaveren af et EF-patent kan f.eks. som sagsøger være interesseret i at håndhæve de rettigheder, der er knyttet til EF-patentet, ved EF-Patentretten. Tredjemand kan som sagsøger være interesseret i at anfægte gyldigheden af et EF-patent, der giver indehaveren eksklusive rettigheder, og som tredjemand mener er ugyldigt. Som sagsøgt kan rettighedshaveren være interesseret i at forsvare sit patents gyldighed eller som tredjemand at forsvare sig mod en påstået krænkelse af et EF-patent.

EF-patentsystemet skal gøre det mere attraktivt for især SMV'er at patentere opfindelser, hvilket særlig vil øge betydningen for disse virksomheder. Hidtil meddeles patenter i eller med virkning for enkelte medlemsstater, og håndhævelsen skal ske ved de nationale retter i de respektive medlemsstater i henhold til deres nationale patentret og deres nationale retsplejelov, hvilket er særlig omstændeligt for SMV'er. Med domstolsordningen for EF-patenter vil det blive muligt at håndhæve en

enhedspatentrettighed, der gælder for hele Fællesskabet, som led i én enkelt retssag efter fælles regler.

3. Hvilke foranstaltninger skal virksomhederne træffe i henhold til forslaget?

Konsekvenserne for virksomhederne vil kun kunne mærkes i tilfælde af retssager om et EF-patent. I så fald skal de gøre sig bekendt med procedurereglerne ved EF-Patentretten.

4. Hvilke økonomiske virkninger forventes forslaget at få?

Forslaget vil kun få økonomiske virkninger i forbindelse med de øvrige retsakter om oprettelse af et EF-patentsystem. EF-patentsystemet som helhed vil have positive økonomiske virkninger. Dette gælder særlig:

– For investeringerne og oprettelsen af nye virksomheder?

EF-patentsystemet vil få positive virkninger for investeringerne som følge af en bedre retlig beskyttelse af opfindelser i hele Fællesskabet. Afkastet af investeringerne i innovative teknologier vil blive mere sikkert og virke som incitament til yderligere investeringer. Desuden vil virksomhederne, da det vil blive billigere at sikre en bedre retlig beskyttelse, kunne udnytte deres eksisterende FoU-midler mere effektivt, hvilket vil resultere i flere opfindelser, hvilket igen vil fremme investeringerne i den økonomiske udnyttelse af disse opfindelser. Da en effektiv patentbeskyttelse ofte er det retlige grundlag for en virksomhed med økonomisk succes, vil en mere omfattende, enklere og billigere patentbeskyttelse fremme oprettelsen af nye virksomheder.

– For virksomhedernes konkurrenceevne?

EF-patentsystemet vil ikke kun gøre patentbeskyttelsen mere effektiv, enklere og billigere for de virksomheder, der allerede gør brug af patentbeskyttelse, men vil også gøre det lettere for andre virksomheder, især SMV'er, at udtage patent. Muligheden for at beskytte en opfindelse og dermed de forbundne investeringer i den med virkning for hele Fællesskabet vil gøre alle virksomheder, der gør brug af denne mulighed, bedre rustede til konkurrencen i det indre marked. Desuden vil europæisk industris konkurrenceevne blive øget på verdensplan i forhold til de vigtigste handelspartnere og konkurrenter. I dag er patentbeskyttelsen i f.eks. USA eller Japan betydeligt billigere end i Europa efter det nationale og det europæiske patentsystem. Det er derfor langt billigere for virksomhederne i USA og Japan at udvikle patenterede produkter, som senere markedsføres på verdensplan. EF-patentsystemet skal fjerne denne barriere for den europæiske industris konkurrenceevne.

– For beskæftigelsen?

Øgede investeringer i innovative teknologier og en styrkelse af den europæiske industris konkurrenceevne vil føre til oprettelse af nye arbejdspladser. Der forventes nye arbejdspladser inden for alle former for tekniske områder og dermed forbundne sektorer. Det vil især være til gavn for moderne innovative teknologier, som spiller en stadig større rolle i en videnbaseret global økonomi.

5. Indeholder forslaget foranstaltninger, der tager højde for SMV'ernes særlige situation (lempeligere eller særlige krav)?

Ikke relevant. Der kan ikke sondres mellem virksomhedernes størrelse i forbindelse med oprettelsen og opbygningen af og rettergangsmåden for EF-Patentretten og Retten i Første Instans som appelinstans.

HØRING AF DE BERØRTE KREDSE

6. Liste over organisationer, som er hørt om forslaget, og en kortfattet redegørelse for deres væsentligste synspunkter:

Det blev erkendt for flere årtier siden, at der bør oprettes et patentsystem, der gælder for hele Fællesskabet. Det første initiativ til at oprette et sådant system resulterede i den europæiske patentkonvention af 5. oktober 1973, som harmoniserede Den Europæiske Patentmyndigheds meddelelse af europæiske patenter, men som hverken indeholdt bestemmelser om de rettigheder, der er knyttet til et sådant patent, eller oprettede én enkelt retsinstans med kompetence til at afgøre tvister. Dette henhørte stadig under de enkelte kontraherende staters nationale lovgivning og domsmyndighed. I et andet initiativ forsøgte medlemsstaterne at indføre et EF-patent på grundlag af en international aftale, herunder også en integreret retsinstans. EF-patentkonventionen blev undertegnet i Luxembourg den 15. december 1975 og efterfulgtes den 15. december 1989 af en aftale om EF-patenter, som indeholdt en protokol om bilæggelse af retstvister vedrørende krænkelse af EF-patenter og vedrørende disses gyldighed. Konventionen er dog aldrig trådt i kraft. Som led i Det Europæiske Råd i Amsterdam i juni 1997 (handlingsplanen for det indre marked) udsendte Kommissionen en grønbog om patentering som innovationsfremme. Høringerne om grønbogen, herunder de bemærkninger, der blev fremsat under høringen den 25. og 26. november 1997, viste, at der var klar tilslutning til oprettelsen af et EF-patentsystem. Endelig tog Det Europæiske Råd i Lissabon i marts 2000 sagen op og opfordrede til at oprette af et EF-patentsystem. Rådet nåede den 3. marts 2003 til enighed om en fælles politisk linje om en række centrale punkter i EF-patentsystemet, herunder aspekterne vedrørende domstolsordningen, og opfordrede til at oprette EF-Patentretten på grundlag af EF-traktatens artikel 225 A.